108

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

38

JOI, 17 SEPTEMBRIE, 1970, ANUL IV

156

Din sumar

O NOUĂ RUBRICĂ: PERISCOP

Două povestiri cu sfîrșit neașteptat! SEMNEAZĂ: OCTAV PANCU-IAȘI ȘI IULIU RAȚIU (pag. 6-7)

Invitație la dezlegarea tainelor istoriei: SECRETELE PUȚULUI DIN YUCATAN (pag. 10-11)

INGINERI LA „UZINA DE MIERE“...

FOTO: GR. PREPELIȚĂ

a
ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII
38

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Se împlinesc trei ani de cînd — mirosind a cerneală proaspătă și vibrînd de emoția întîlnirii cu publicul — își lua zborul spre chioșcuri o nouă revistă. Revista celor dornici de instruire și destindere, de noutate și extraordinar. Revista celor dornici de a savîrși ei înșiși fapte de seamă, avizi de a se dovedi ei înșiși adevărați cutezători.

Eforturile redactorilor și colaboratorilor de a realiza o revistă modernă, tinerească — stimulate pregnant de sugestiile cititorilor — au fost răsplătite prin creșterea popularității noii publicații. În fiecare familie, «Cutezătorii» s-au aflat între cutezători, între prieteni.

Acum, revista apare într-un număr dublu de exemplare față de toamna lui 1967. Credincioasă menirii sale, titlului atît de îndrăgit, revista nu se poate mulțumi cu cele ce a realizat. La începutul unui nou an școlar, ne îndreptăm radarele spre sutele de mii de cititori, spre părinții și frații mai mari ai acestora.

Intenționăm să lansăm o nouă rubrică. În ea ne vom întîlni cu părinții voștri. Vom vorbi despre voi, cei care purtați cu cinste cravata roșie. Despre faptele voastre frumoase, despre cum vă înțelegeți și cum vă înțeleg părinții, despre îndatoririle voastre — onorate și neonorate — în viața de familie.

Este cineva, printre cutezători, care să aibă emoții auzind de această întrevedere?

Am vrea să ne adresăm părinților voștri cu gîndurile voastre, cu aceeași trăire pasionată cu care le închinați propriile voastre fapte, cu aceeași franchețe cu care vă recunoașteți — cînd se petrece — cutare sau cutare greșeală.

Dorim să vă faceți mai bine cunoscuți familiilor voastre, — ca preadolescenți, ca pionieri, ca tineri care bat cu aviditate la porțile maturității.

Rubrica PĂRINȚI ȘI COPII va fi un dialog al generațiilor, în purtarea căruia atît opiniile celor vîrstnici cît și punctele voastre de vedere sînt așteptate cu viu interes.

Mihai Negulescu

LA 11 SEPTEMBRIE 1970 AU ÎNCEPUT, LA RUSSE ÎN R.P. BULGARIA CONVORBIRILE ÎNTRE DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ A REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, CONDUSĂ DE TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETAR GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT AL REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA ȘI DELEGAȚIA DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALĂ A REPUBLICII POPULARE BULGARIA, CONDUSĂ DE TOVARĂȘUL TODOR JIVKOV, PRIM-SECRETAR AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST BULGAR, PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE MINIȘTRI AL REPUBLICII POPULARE BULGARIA. CONVORBIRILE OFICIALE AU CONTINUAT A DOUA ZI, PE MALUL ROMÂNESC AL DUNĂRII.

ÎN CADRUL CONVORBIRILOR, CARE S-AU DESFĂȘURAT ÎNTR-O ATMOSFERĂ TOVĂRĂȘEASCĂ, CORDIALĂ, AU FOST ABORDATE PROBLEME PRIVIND CONSTRUIREA ÎN COLABORARE A COMPLEXULUI HIDROENERGETIC DE PE DUNĂRE ISLAZ-SOMOVIT ȘI S-A FĂCUT UN SCHIMB DE PĂRERI PRIVIND RELAȚIILE BILATERALE.

ÎN FOTO: ÎNTÎLNIRE CALDĂ, PRIETENEASCĂ.

PERISCOP

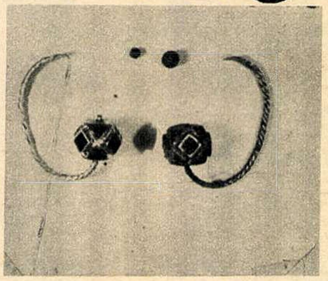

ARHEOLOGIE... DIN ÎNTÎMPLARE

Transmite **Horia Pintea,** clasa a VI-a, Liceul nr. 15 — Cluj: Cîțiva copii se jucau de-a alpiniștii într-o carieră de lut părăsită. La un moment dat, au observat ceva strălucitor. Tot săpînd, au scos la lumina zilei niște obiecte care împreună cu alte vestigii au fost prezentate academicianului **C. Daicoviciu.** Astfel au aflat ei că descoperiseră urme tocmai din timpul migrației popoarelor. Obiectele sînt doi cercei de aur și două mărgelușe. Cerceii sînt încrustați cu pietre semiprețioase, violete.

Să vi-i prezint pe micii arheologi: **Valentin Cîmpeanu, Emil Mureșan, Marta Dorin, Nicu** și **Nelușu Așchilean.**

Alături, vă trimit fotografia obiectelor descoperite.

Duminică, 13 septembrie, s-a deschis la Casa de cultură «Petöfi Sándor» din București, **expoziția costumelor populare miniaturale realizată din lucrările trimise de cititorii revistei «JÓBARÁT»** Expoziția va fi deschisă pînă în ziua de 25 septembrie a.c.

POVESTITORII

Transmite corespondentul nostru special, pionierul **Constantin Rusu** din Ploiești: Nelu, prietenul meu cel mai bun, are mai mereu fel de fel de idei. Îmi zice el într-o zi, cînd eram împreună și vorbeam de una, de alta: «Ce-ar fi să înființăm un «Colț vesel»? Și ce să facem cu el? I-am întrebat. «Să ne distrăm», mi-a răspuns. Am mai chemat un prieten, și încă unul și am hotărît să ne întîlnim în fiecare după-amiază să povestim fel de fel de lucruri vesele din cărți, întîmplări adevărate. Și ce credeți că s-a întîmplat? S-a dus vestea «Colțului vesel», încît a ajuns și la urechile celor mai mici copii din vecini. Ne-am pomenit cu o mulțime de spectatori care, treptat, la rîndul lor, s-au transformat în povestitori. Tare ne-a plăcut ideea lui Nelu».

FLORIN ȘI PERFORMANȚELE

Vreți să deveniți la fel de puternici și armonios dezvoltați ca prietenul nostru **Florin Preduchin,** din Iași? Aflați că, numai cu doi ani în urmă, el era un băiat slăbuț, pirpiriu. Cum s-a petrecut transformarea? Ne-o

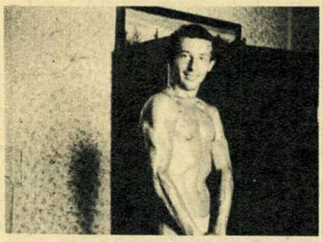

mărturisește el în scrisoarea trimisă împreună cu aceste fotografii: **«Am urmat și urmez cursul de culturism publicat în revista «Cutezătorii». În ultimul timp am început să fac și exerciții cu extensorul și am adăugat cîteva kilograme la greutățile inițiale. Am crescut în greutate cu opt kilograme, iar mușchii au început să prindă formă».**

PERISCOP

Septembrie

Noaptea, cărțile nou-nouțe
Țin sfat îndelung în ghiozdane.
Din fizică alunecă săniuțe
Și zboară aeroplane,

Algebra ascultă uimită:
Se aud susurînd ape în Geografie
Și Limba română în taină recită
O poezie.

În cartea de Chimie se fac experiențe:
Acizi și baze țin sfat domol.
Foile se înroșesc pe fețe
Ca o hîrtie de turnesol

Și dintr-o dată Geometria tresare:
În razele lunii, unghiurile zvelte
Se prefac în păsări albe, călătoare
Zburînd peste delte.

VALERIU PANTAZI

AL V-LEA CONCURS ȘI FESTIVAL „GEORGE ENESCU"

A devenit o tradiție a culturii noastre organizarea, la fiecare trei ani, a unor întîlniri între reprezentanții diferitelor generații de muzicieni în cadrul Concursului și Festivalului ce poartă numele marelui Enescu. Concertiști cu glorie mondială, maeștri ai claviaturii, arcușului, cîntului sau baghetei, ca și tineri aspiranți la consacrarea adusă de laurii competiției muzicale, se întîlnesc pentru a cincea oară sub semnul artei neuitatului nostru maestru, aducînd memoriei sale un pios omagiu. Muzica enesciană, una dintre pietrele prețioase ale tezaurului artei românești și mondiale strălucește în aceste zile reflectînd sensibilitatea poporului din mijlocul căruia s-a ridicat artistul. Acordurile patetice ale «Simfoniei a III-a» din concertul inaugural au fost ascultate cu emoție de miile de spectatori prezenți în Sala Palatului, ca și de alte zeci de mii de iubitori ai muzicii, aflați lîngă aparatele de radio sau televiziune.

E greu, din noianul de impresii muzicale, să poți selecta și exprima în cîteva rînduri de plumb și de tuș cele mai fascinante momente ale festivalului. Poate impetuozitatea dialogului cu planul, al marelui interpret maghiar *Cziffra*, unul din marii romantici ai acestui secol. Poate arcușul precis, lucid și strălucitor al violonistului mexican *Henryk Szeryng*, oaspete tradițional al festivalului ale cărui ediții le onorează pentru a treia oară. Poate mîinile de vrăjitor ale spaniolului *Nicanor Zabaletta*, considerat cel mai mare virtuoz contemporan al harpei. Sau poate, pur și simplu, momentul atît de obișnuit și atît de altfel de fiecare dată, cînd rumorii unei orchestre ce-și acordează instrumentele îi ia locul liniștea de o clipă, dirijorul ridică bagheta și în sală, urcînd pe primele acorduri, se înalță MUZICA...

Nu mai puțin emoționante sînt primele contacte cu cei mai tineri oaspeți ai întîlnirii muzicale bucureștene: cei a căror pregătire și... talent vor trebui să fie ierarhizate pînă la finele concursului. 120 tineri și... foarte tineri din cinci continente, cunosc emoțiile competiției iar noi, cei care stăm între podium și juriu, avem emoții și sperăm pentru încă liceana dar senioara viorii, *Silvia Marcovici*, pentru pianistul *Radu Toescu* sau pentru *Eugenia Moldoveanu* și *Mihai Panghe*, care au părăsit costumul de epocă coborînd de pe scena operei și s-au îmbrăcat în ținuta sobră

E. MĂNESCU

(CONTINUARE ÎN PAG. 8)

În paginile 8–9 ale acestui număr, muzicologul VIOREL COSMA vă prezintă secvențe din istoria de 15 ani a Concursului și Festivalului «George Enescu».

EXPEDIȚIA... O.M. 1970

O expediție a pornit în precedentul an școlar spre cosmos în căutarea ingenioasei planete unde ființele și obiectele se comportă într-un mod cu totul aparte. Curajosul echipaj și nava spațială Ráró au avut multe peripeții în călătoria lor de trei trimestre, și pe unde au zburat, pe unde au aterizat — nu știu cum se face — dar veșnic s-au lovit de probleme care sînt legate de obiectele școlare: de fizică, geografie, chimie, matematici sau științele naturii... Însfîrșit, să vă destăinuiesc că toate acestea s-au petrecut în paginile revistei Jóbarát, în cadrul concursului devenit tradițional: Olimpiada pe materii, de unde și prescurtarea O.M. Ce să vă spun, «echipajul» s-a comportat admirabil în tot decursul «călătoriei», iar pe cei 32 de cîștigători i-a așteptat o călătorie adevărată prin județele Covasna și Brașov.

Într-un loc pitoresc, la Băile Balvanioș a avut loc un concurs de preselecție pentru a-i desemna pe cei mai grozavi «astronauți» — patru la număr — din cei 32 de temerari. Aceștia urmau să-și măsoare forțele în cunoștințe, perspicacitate, fantezie, pe scena teatrului din Sfîntu-Gheorghe, în fața unui public numeros în vederea decernării premiilor binemeritate. Această fază finală a concursului a fost un prilej, în care toți cei 32 de copii s-au putut socoti fericiți cîștigători, pentru că au petrecut trei zile de neuitat, au văzut atîtea lucruri minunate, au legat multe prietenii. Va rămîne în amintirea lor întîlnirea cu cunoscuții cicliști din Micfalău, meciul de fotbal (deși rezultatul de 3 : 1 a dovedit că, pe cărările întortocheate ale științelor se descurcau mai ușor decît pe gazon), vizita la Casa memorială a Mureșenilor. Aici, la intrare, i-au întîmpinat cele două plăci de marmoră cu inscripțiile: «Aici a trăit pedagogul și academicianul Iacob Mureșianu-tatăl — 1812—1887 — promotor al învățămîntului și animator al presei din Transilvania«. «Aici

(Continuare în pag. 4).

● ● ● ● ● ● ● ●

Expediția... O.M. 1970

(Urmare din pag. 3).

s-a născut și a trăit gazetarul și publicistul dr. Aurel Mureșianu — 1847—1909 — luptător pentru emanciparea maselor populare din Transilvania». Își vor aminti cu plăcere și de excursia la Brașov, de călătoria cu noul teleferic...

Toți participanții la faza finală a Olimpiadei pe materii s-au întors din această călătorie mai bogați în cunoștințe, mai dornici de a porni temerari spre aflarea comorilor încă necunoscute de ei ale literaturii, geografiei, științelor naturii, chimiei sau fizicii — spre noul an școlar și... viitoarea Olimpiadă pe materii.

E. BOKOR

● ● ● ● ● ● ● ●

FILE DIN EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII”

În fiecare zi voluminosul jurnal al «Expedițiilor Cutezătorii» se îmbogățește cu noi și noi succese înregistrate de echipajele expediționarilor.

ECHIPAJUL «CHINDIA»...

...din Tîrgoviște ne transmite, printr-o telegramă, bilanțul activității: «**Deschis traseu turistic între Bucegi și Leaota — Stop — Turnat un film color — Expediție în Bucegi–Stop — Întocmit album fotografii — Stop — Ierbar — pietrar — insectar — Stop — Ne-a însoțit mereu Soarele, prieten — Stop-Căpitan — Gh. Tzitzeclis, secund — Camelia Mihai.**

Și, în timp ce unii se bucură de tovărășia unui prieten atît de cald cum este Soarele, pe Muntele Iezer

...SE DEZLĂNȚUIE FURTUNA!

Vîntul suflă cu putere. Îndoaie copacii. Uneori se înfurie atît de tare de parcă ar vrea să-i smulgă din rădăcină. Se năpustește cu vuet asupra corturilor de lîngă lac. Dar nu izbutește nimic. Echipajul «**Hidrologii Făgărașului**» le-a fixat bine. Cu toată furtuna, grupa hidrologică formată din pionierii **Eugen Martin, Nicolae Geambașu și Florin Țelinoiu** continuă munca de cercetare. În corturi, centralizează datele, calculează perimetrul lacului Iezer, Apoi, expediționarii din Oești-Argeș pornesc mai departe, sînt atîtea ape pe care le mai au în studiu... Drumul spre lacul Urlea îi duce pe lîngă stîna oierilor din Voivodeni. Cum i-a văzut, vătaful i-a și întîmpinat cu cîte un bulz de brînză și jintiță. Toți au fost încîntați de cină. Cel mai bucuros însă s-a arătat bucătarul echipajului. De data aceasta a fost, în sfîrșit, și el servit. Scăpase de prepararea cinei. Pentru că orice s-ar spune nu e ușor să alcătuiești mereu meniuri noi, gustoase. Și, totuși dintr-o astfel de preocupare, în tabăra pe care și-au instalat-o «**Șoimii Carpaților**» în Bucegi, se prepară un desert nemaipomenit...

...Iar ca să ne convingem, căpitanul echipajului, Ion Căldăraru ne-a și făcut o invitație. Dacă am avea timp să mergem, vă asigur că n-am fi primii oaspeți ai unui echipaj. Nu. Cu cîtva timp în urmă, echipajul «**Zori noi**» a primit...

UN OASPETE

Era seară. Tocmai se încinseseră jocuri în jurul focului de tabără cînd, a sosit un băiat. A cîntat și s-a înveselit cu ei. Ca să nu se uite acea minunată seară, a scris în jurnalul echipajului: «**Vă mulțumesc, m-am simțit atît de bine cu voi, a fost atîta veselie încît nu vă voi uita niciodată». IULIAN TURCU,** Liceul nr. 6 Timișoara.

O știre de ultima oră ne aduce noutăți de la echipajul «Albatros»: «**Toți cei 11 albatroși pedalează puternic spre Sibiu. Pînă acum avem la bord 300 km. Sîntem sănătoși și totdeauna veseli. Mîine ne vom lua «zborul» spre Sebeș.**» Alături de acești încercați călători ai munților, licăresc timid și...

...LICURICII

Porniți doar de cîteva zile, membrii echipajului din sectorul VI București urcă îndrăzneți în Munții Făgărași. Au grijă să lumineze bine fiecare poiană, să descopere fiecare floricică care împodobește muntele. Ierbarul lor va fi un dar adus în ziua reîntîlnirii cu școala dragă.

LIDIA NOVAC

EPILOG „MINITEHNICUS” 70

— Ne pare rău!

Aceeași exclamație rostită de copii ca și de vîrstnici în fața afișului care anunță: «Expoziția s-a închis».

Ne pare rău și nouă, organizatorilor. Ne-a devenit drag șuvoiul neîntrerupt de vizitatori care s-a perindat timp de o lună de zile de dimineața și pînă seara. Ne-au devenit dragi și obiectele care uimeau sau înveseleau pe vizitator: uruitul ca de avion al vehiculelor cu pernă de aer de la Galați ce adunau în cîteva clipe în jurul lor cîteva sute de curioși, cățelușul electronic de la Plătărești ce lătra foarte supărat atunci cînd îi luai osul, «confratele» lui din Gherla care umbla atît de caraghios mișcîndu-și vesel codița, roboții și toate celelalte aparate care dădeau farmec acestei originale expoziții. 200 000 de vizitatori s-au distrat și au admirat lucrările Minitehnicienilor. Și pentru că sîntem la capitolul «Cifre» reamintim: Minitehnicus 1970 = 10 000 de concurenți, 7 500 de lucrări aflate în expozițiile județene, 1 000 de lucrări selecționate la expoziția pe țară, peste 300 de premianți.

Așa precum am semnalat și în paginile revistei, am avut mulți oaspeți de peste hotare, veniți la lucrările Conferinței internaționale pe tema

2300 Km. PE BICICLETE

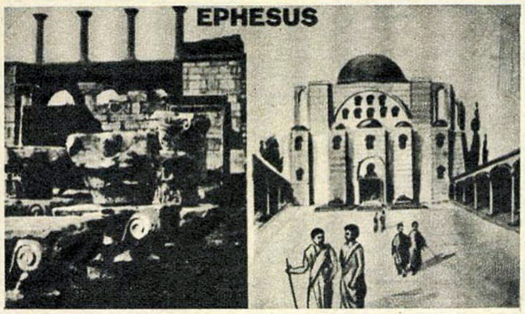

Cei nouă băieți, împreună cu profesorii Acațiu Fejer și Anton Balázs ne sînt, de fapt, vechi cunoștințe.

După întoarcerea lor din Bulgaria și Turcia, cicliștii din com. Micfalău jud. Covasna ne-au vizitat la redacție.

Red. — Din ilustrata pe care ne-ați trimis-o de la Ephesus (pentru care vă mulțumim) am înțeles că ați hotărît să vă întoarceți mai devreme decît vă planificaserăți...

— Da, așa este, am scurtat puțin traseul... Ne-a apucat un dor de-acasă, cum nici nu vă puteți imagina, ne răspunde Zoltan Duka.

— *Ne-am avîntat departe, de data aceasta — intervine Vasile Marcu. Am ajuns pînă la Marea Egee, Marea Marmara, pînă în Asia și nu fără «pene de motor»...*

— Defecțiunile tehnice le-am înlăturat noi, dar la Kirakelli și Tekirdag ne-a primit o căldură gata, gata să ne topească și pe noi și cauciucurile bicicletelor, ne povestește Alexandru Lepeduș. Dar nimic nu a întunecat bucuria de a vedea Istanbulul, Bosforul. La 3 august am ajuns pe malul asiatic. Am trecut pe alei cu cedri și măslini, iar în orașul Canakkale (situat la porțile Dardanelelor), am asistat la pregătiri pentru frumoasa sărbătoare tradițională a aniversării Troiei.

— Aveți desigur multe amintiri frumoase?

— Da, am făcut baie și am strîns scoici în Marea Marmara și Marea Egee, completează Székely Zsolt. Într-o seară am avut chiar onoarea să primim o vizită puțin obișnuită: ne-am trezit cu o broască țestoasă cît toate zilele. Unii susțin că are carnea gustoasă. Dar Vasilică, bucătarul nostru, nu cunoștea rețeta așa că broasca a scăpat — și... poate trăiește și astăzi.

— În ziua de 8 august am zis: Gűle, Gűle Turkay! (la revedere, Turcia) —, încheie sumarul jurnal de călătorie tovarășul profesor Balázs. De fapt, ajungînd pînă în Asia ne îndeplinisem în mare parte planul de călătorie. Parcursesem 2 300 km cu bicicletele, ceea ce nu e puțin lucru pentru luna lui cuptor...

ECATERINA REDEI

ÎNTRE NOI, REPORTERII

Am un prieten astronom. Vreau să spun: aveam un asemenea prieten. Ne-am certat. Bineînțeles, din vina lui. L-am rugat ceva și m-a refuzat. L-am rugat să pună o vorbă acolo unde trebuie (știe el, că de aia e astronom) și să așeze solstițiul de vară la 15 septembrie. Aceasta este cu adevărat cea mai lungă zi, i-am spus. Ziua celor 1001 de povești din vacanță, ziua celor 1001 de planuri și visuri pentru anul școlar care începe. E o propunere ispititoare, sper că sînteți de acord. De ce n-o fi acceptat-o astronomul meu? El n-a fost copil? El n-a fost elev? A fost, firește. Un singur lucru n-a făcut și de aici, mai mult ca sigur, se trage refuzul lui. Ce n-a făcut? N-a citit corespondențele foarte tinerilor mei colegi reporteri, trimise la «Cutezătorii». Hei, dacă le citea...

Dacă citea, de pildă, reportajul lui Cîrstea Florian, clasa a VIII-a, satul Pîrșani, Dolj... *Concret, concis, plin de date semnificative; mie, vă spun cinstit, mi-a plăcut grozav. «Pentru colegii mei, scrie Florian, chiar prima zi de școală poate fi socotită un prilej de bilanț. Ne-am odihnit în vacanță, dar am făcut și treabă bună. Ascultați numai: am plantat pe terenul școlii 600 butuci de vie, apoi, în grădina școlii, am cultivat fasole, cartofi, roșii. Numai cartofi am strîns peste 300 de kg! Am amenajat apoi un teren de sport și o grădină cu flori. Brăduții răsădiți la poarta școlii s-au prins... Avem ceva de povestit în prima zi de școală, nu-i așa?»*

Sau dacă citea astronomul meu corespondența Luciei Mihăileanu, clasa a VII-a din Iași... *Mai întîi ar fi recunoscut din primele rînduri că scrisoarea a fost redactată de o fetiță. Căci iată cum își începe Lucia misiva: «La revedere păpușico, te las acasă să-i ajuți mamei la murături și magiun. Eu încep școala. Mă întrebi dacă sînt bucuroasă sau tristă? Ești o prostuță dacă întrebi așa ceva. Sigur că sînt bucuroasă. Mă întîlnesc cu colegele, cu noile cărți, cu albul imaculat al caietelor, cu mirosul de nou, de proaspăt pe care îl are fiecare început de an școlar... Și sigur că sînt tristă. Vara a rămas în urmă, florile pe care le-am adus din tabără au și început să se ofilească...*

Sau, în sfîrșit, dacă astronomul meu citea scrisoarea Doinei Cornea și Lenuței Delan, colege în clasa a VIII-a, Școala generală nr. 1 din Beiuș, Bihor... *Ar fi aflat că începutul anului școlar înseamnă pentru prietenii Lenuței și Doinei nu doar ziua cînd «pășesc într-o clasă superioară», cînd «mai hotărît ca oricînd, răsună angajamentul lor de a învăța temeinic», ci «bucuria de a se reîntîlni cu o foarte frumoasă îndeletnicire: aceea de a culege materiale folclorice din bogatul tezaur al regiunii.»*

Am o idee, cutezătorilor! Să socotim noi, fără aprobarea prietenului meu astronomul, ziua de debut a anului școlar drept cea mai lungă și mai plină de lumină și frumusețe din întreg anul. Argumente, v-ați convins, avem destule...

O.P.-I.

ATENȚIE, ECHIPAJ! TREC PE RECEPȚIE

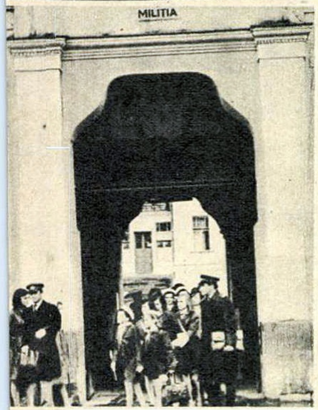

...S-a stabilit ad-hoc o formulă de codificare prin aparatele de emisie-recepție. S-au format patru echipe. Fiecare au indicativul său. Momentul plecării:

— Sînt echipaj conducător! raportați: gata de drum? Trec pe recepție.

Rînd pe rînd, echipajele 2, 3 și 4 raportează:

— Gata de plecare! Trecem pe recepție.

Se transmite ordinul de punere în mișcare a autovehiculelor. Se indică itinerarul care urmează a fi parcurs. Sînt patru microbuze. Merg în coloană. Din cînd în cînd, lucrătorii de miliție — comandanți de echipaje din fiecare microbuz — comunică între ei prin «miraculoasele» penare cu antenă și microfon. Se raportează respectarea itinerarului, viteza de înaintare, se transmit și se execută ordine.

Pe neobservate cei 40 de mici agenți de circulație ajung la Fîntînele, la Palatul de lumini... Se mai face un scurt popas la Salina Praid apoi, din nou la drum. Trebuie să ajungă cît mai repede la Sovata.

Stațiunea îi primește plină de farmec și căldură. Pionierii poartă centuri cu diagonală, mînecare și mănuși, caschete și băști. Toate, albe ca laptele. Sînt în uniforme de agenți de circulație. Pe unde trec se aud multe cuvinte frumoase, de laudă, la adresa lor. Se fac că nu aud. Zîmbesc bucuroși și își continuă excursia pe care Serviciul miliției municipiului Tîrgu-Mureș a organizat-o drept recompensă pentru activitatea depusă de micii agenți de circulație din oraș.

Petre GIURGIU

«Copilul în fața dezvoltării științei și tehnicii contemporane», organizată de Consiliul Național al Organizației pionierilor. Cu toții ne-au vizitat și iată cîteva din impresiile și părerile lor consemnate în Cartea de onoare a expoziției:

- FELICITĂRI DIN TOATĂ INIMA LUI «MINITEHNICUS» ȘI EDUCATORILOR. ACEASTA ESTE FORȚA ADEVĂRULUI PENTRU VIITOAREA LOR CHEMARE DE A DEVENI OAMENI MODERNI ȘI ÎN ACELAȘI TIMP LUPTĂTORI PENTRU PACE, PENTRU O LUME MAI BUNĂ ÎN CARE SĂ NU MAI EXISTE NOȚIUNEA DE SUFERINȚĂ PENTRU COPII. MULTE SUCCESE, DRAGI PRIETENI!

TIBOR LAKATOS
Secretar general al CIMEA

- APRECIERILE MELE ȘI ADMIRAȚIA TOTALĂ PENTRU INGENIOZITATEA COPIILOR DIN ROMÂNIA. ACEST ECHILIBRU CĂTRE REALIZAREA TEHNICĂ ȘI IMAGINAȚIE TREBUIE SĂ FIE UN EXEMPLU PENTRU TINERETUL DIN ÎNTREAGA LUME.

CIC ESTE MÎNDRU SĂ COLABOREZE STRÎNS CU O ORGANIZAȚIE ROMÂNEASCĂ ATÎT DE DINAMICĂ CE PREZINTĂ REALIZĂRI DE O ÎNALTĂ VALOARE TEHNICĂ ȘI UMANĂ.

FRANCIS WATTIER
Secretar general al CIC (U.N E.S.C.O.)

- AM FOST IMPRESIONAT ÎN CEL MAI ÎNALT GRAD DE NENUMĂRATELE REALIZĂRI ALE COPIILOR DIN ACEASTĂ ȚARĂ. FELICITĂRILE MELE!

Dr. RARENZO RODRIGUEZ PERELTE
Universitatea Tample — Facultatea de medicină Philadelphia — U.S.A.

Pe una din pagini se află semnătura: «HENRI COANDĂ», care, alături de nenumărați vizitatori a admirat ingeniozitatea minitehnicienilor.

Dar bucuriile Minitehnicus-ului nu s-au sfîrșit. Ele abia încep pentru cei cărora li se vor înmîna premiile, medaliile, diplomele... Și să ne bucurăm pentru viitoarea ediție Minitehnicus după care ne vom întîlni și mai mulți, cu construcții și mai multe și mai ingenioase.

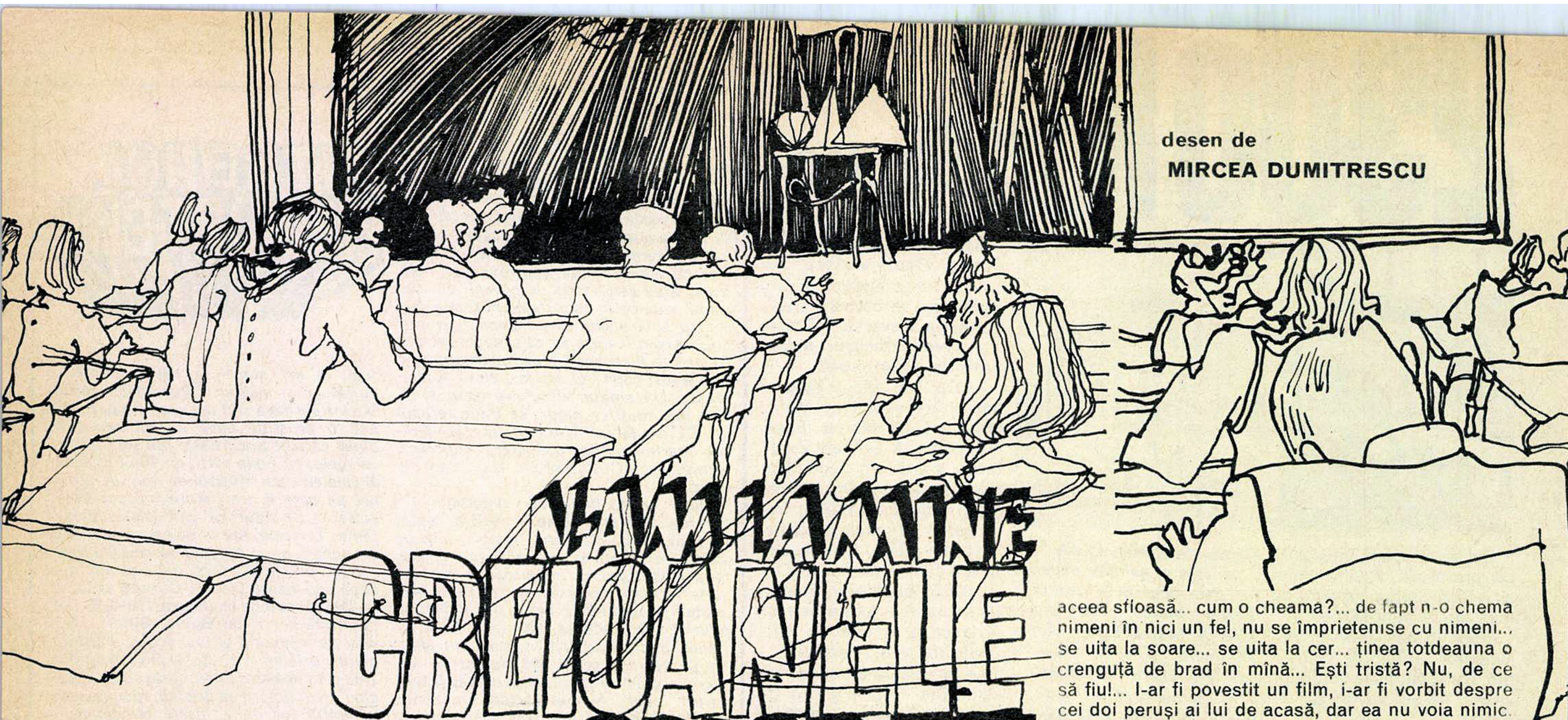

desen de
MIRCEA DUMITRESCU

N-AM LA MINE CREIOANELE COLORATE

de OCTAV PANCU-IAȘI

În seara aceasta avea să adoarmă greu. Știa că așa o să se întîmple și totuși n-o rugase pe mama să-i facă un ceai de tei (poate ați aflat ce liniștitor e un ceai de tei) și nici nu se gîndea să aprindă lumina și să încerce să citească două, trei pagini (poate ați aflat ce bine te adorm cîteodată și două, trei pagini). Stătea pe pat, cu mîinile sub cap, și se gîndea.

Așadar, vacanța s-a sfîrșit...

Ce-ar fi ca în prima oră de desen — vor avea. desigur și anul acesta desenul — să li se dea să deseneze vacanța... da, *vacanța*, nu o zi de vacanță, nu cea mai frumoasă zi petrecută în vacanță..., ce-ar fi dacă?

— Vă rog să mă iertați, ar spune, nu pot.

— Trebuie să poți!

— Nu, vă rog să mă iertați, nu pot.

— Doar nu mai ești în clasa întîi. Într-a opta n-ai voie să...

— N-am la mine creioanele colorate.

— Fă doar o schiță alb-negru.

— Alb-negru?

— Bine. O rog pe Delia să-mi împrumute acuarelele ei.

...În mijloc, o pată mare albastră... un albastru intens... te dor ochii dacă te uiți mai mult la ea.

— Ce-ai vrut să înțelegi prin această pată albastră, inere?

— Nimic, tovarășe profesor.

— Atunci de ce ai început cu ea?

— Trebuia să încep cu ceva frumos.

— Te-ai gîndit să redai cerul?

— Cum să redau cerul? Așa ceva nu se poate...

...Cerul acela de la Cheia... acoperiș albastru, neclintit... Tabăra... Rîsul de după amiază, cînd nimeni nu voia să doarmă... Comandantul care ținea cu italienii în finala cîștigată de brazilieni... Fata aceea sfioasă... cum o cheama?... de fapt n-o chema nimeni în nici un fel, nu se împrietenise cu nimeni... se uita la soare... se uita la cer... ținea totdeauna o crenguță de brad în mînă... Ești tristă? Nu, de ce să fiu!... I-ar fi povestit un film, i-ar fi vorbit despre cei doi peruși ai lui de acasă, dar ea nu voia nimic. Se mulțumea cu cerul acela albastru... Ești tristă? Sînt fericită!...

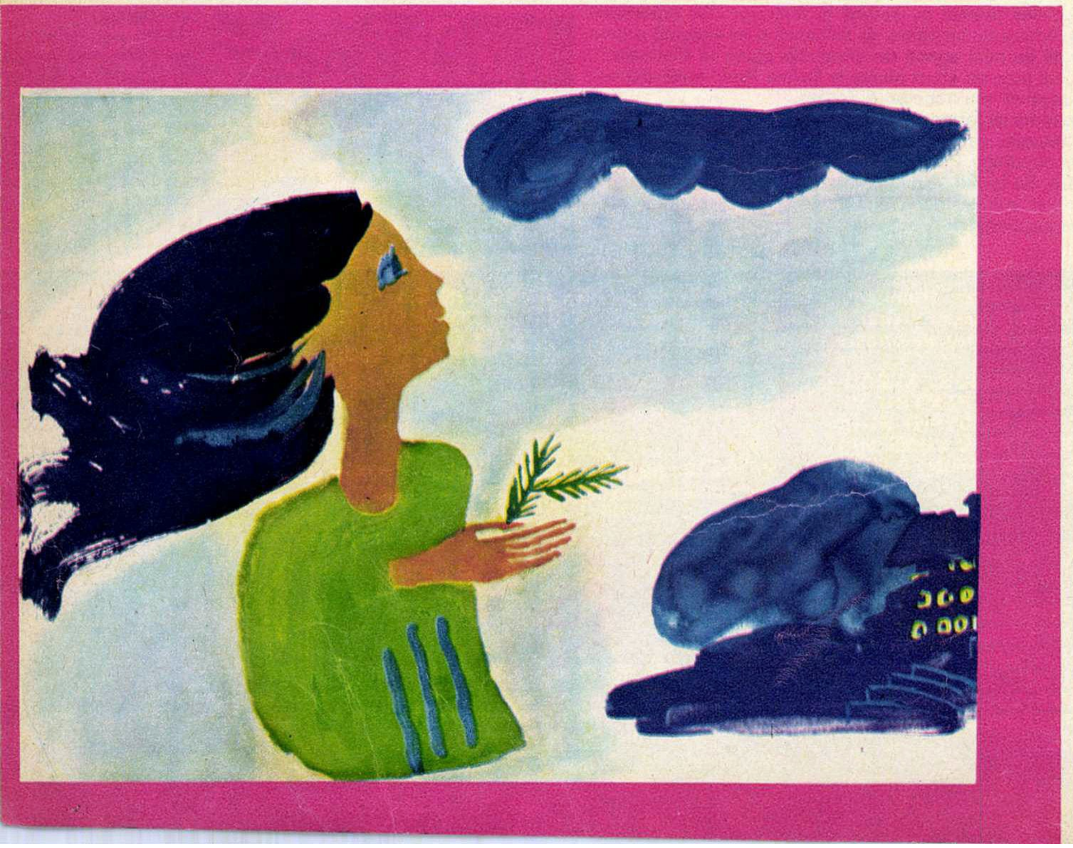

...Și apoi, neapărat, alături de pata albastră, una liliachie...

— Ce-ai vrut să înțelegi prin această pată liliachie, elev?

— Nimic, tovarășe profesor.

— Nu înțeleg de ce ai mai făcut-o.

— Nici eu, credeți-mă...

...Poate pentru că așa erau serile... Nu, nu cele de la Cheia; acolo deodată albastrul se stingea, devenea negru... Serile, acasă, cînd ieșea pe balcon și se uita cum se aprind luminile la ferestrele blocurilor din jur... Serile cînd se trezea că, citind, nu mai poate urmări rîndurile, dansau sau poate numai pluteau... Bună seara, căpitane Nemo!... Patrocle, stai cuminte... Dănuț, de ce-ai plecat de la Medeleni?...

...Un galben-verde liniștitor, nițel trist dar grozav de liniștitor...

— Ce-ai vrut să înțelegi prin această pată galben-verde, tinere?

— Nimic, tovarășe profesor.

— Atunci?

...O dimineață la ștrand are toate culorile, dar nu pot fi toate ale tale, din toate trebuie să-ți alegi una care să fie a ta...

— Eu mi-am ales galben-verde.

— Din ce?

— Din toate...

Din plajă și din alge... din umbrele și din bărci... La ștrand l-a cunoscut pe Didi. Didi te cheamă? Și pe mine tot Didi. Vrei să te faci medic? Eu nu m-am gîndit încă. Da, și pe mine descrierile mă plictisesc; sar foile cum ai zice pește. Cinematograful? Așa și așa. Teatrul e grozav de viu, simți cum oamenii respiră... Nu prea am ureche muzicală. Îmi plac cîntecele vechi despre haiduci. Nu, nu știu să dansez, a vrut să mă învețe o fată, în tabără. dar nici ea nu știa, își zgîlțîia doar umerii si topăia... Hai să fim prieteni. Dar nu, așa, prieteni de-o zi sau de un an. Prieteni pentru toată viața... Sigur, îmi plac fetele însă nu cînd se strîmbă și vor să pară domnișoare. De ce-or fi vrînd?... Dacă luăm împreună o sticlă de suc, ne mai rămîn bani și pentru înghețată...

— Tovarășe profesor!

— Spune, tinere.

— Îmi dați voie să răstorn întreaga cutie de acuarele pe foaie?

— Îți dau voie.

— Nu vă supărați: aș fi vrut să nu-mi dați.

— De ce?

— Sînt prea multe. Mi-e puțin teamă de ele.

— Cum vrei tu.

— Vă mulțumesc.

În seara aceasta avea să adoarmă greu.

Nu dormi? Să-ți fac un ceai de tei?

— Nu, mămico. Mîine începe școala...

METAMORFOZA

de **IULIU RAȚIU**

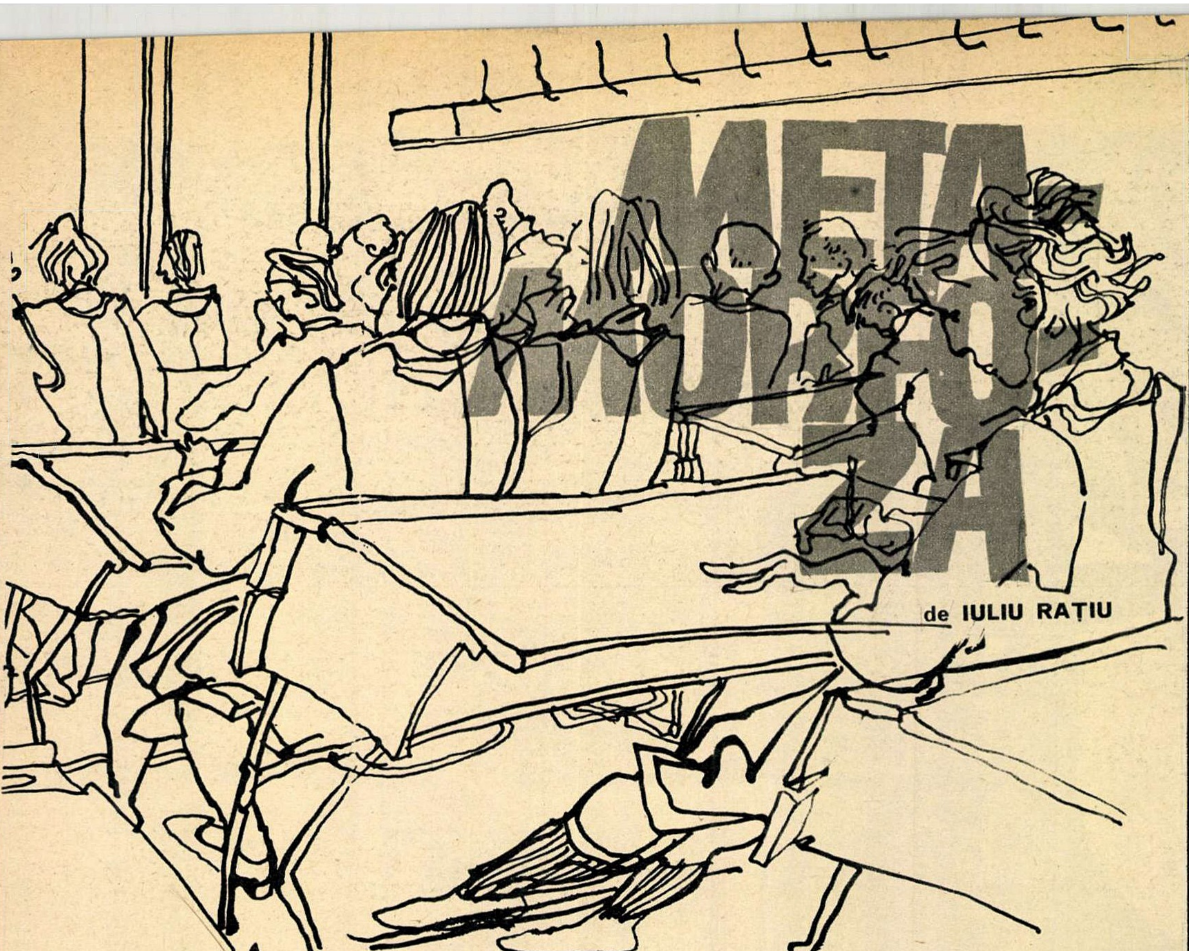

Așa i se intîmpla intotdeauna. Cind spunea ceva era sfînt:

— Poți să ai toată încrederea în vorba lui!

— E om de cuvînt!...

Totuși, unii îl mai suspectau de infatuare și, uneori, îl puneau la încercare:

— Vezi geamul acela de la etajul nouă?

— Cel cu perdele? Îl văd.

— Poți ajunge pînă acolo cu mingea?

— Nu mă cunoști!

Ce-i drept, nu era prea ușor să înalți balonul cîțiva zeci de metri, dar dacă promisese, gata: pînă ce geamul nu era țăndări, la pămînt, nu se lăsa.

— Ce mai, poți să ai încredere în el!

— Dacă a zis, cu el nu te joci...

Depunea, ce-i drept, mult efort să îndeplinească ceea ce promitea, dar după aceea, satisfacția îi răsplătea efortul cu vîrf și îndesat. Și era fericit. Se îmbujora la față, ochii îi rîdeau în cap, iar mîinile îi transpirau de emoție. Și deși — la început — poate luase și el în glumă mirajul acesta al îndeplinirii prompte a tot ceea ce spunea, acum începea să se convingă personal de valoarea aproape magică a cuvintelor pe care le rostea... La unele obiecte, ce-i drept, o mai încurca. La geografie, de pildă, luase un patru destul de urît și cîteva zile umblase cam cu nasul în jos.

— Ce ai, măi, nu ți-a ieșit descîntecul? rîdea de el, Ovidiu.

— La geografie te-ai cam încurcat în paralele! i-a strigat, ironică, și Geta.

Toată noaptea următoare a avut un coșmar îngrozitor. Se făcea că era în interiorul pămîntului și de cîte ori încerca să iasă afară paralelele și meridianele i se așezau în față — ca niște zăbrele. În zadar le striga el cu glas tunător:

— Dați-vă la o parte, știu sigur că voi sînteți doar linii imaginare!

Meridianele și paralelele însă nu-l ascultau, cuvintele lui dovedindu-se a nu mai valora nici cît un prăpădit de arhipelag din Oceanul Pacific. Așa nu mai mergea.

A doua zi, aproape că el singur determină pe Ovidiu să-l incite:

— Și zici că vrei să rămîi cu patru la geografie?

— Eu? Hm. Tu încă n-ai auzit de mine. Mîine iau nouă!

— De ce nouă și nu zece?

— Nouă! am zis.

Și într-adevăr, a doua zi luă la geografie nota nouă!

— Ei, acum ce mai zici, scumpule? — îl luă el în rîs pe Ovidiu.

Totuși Geta, deși îi era colegă de bancă, nu-i acordă nici o atenție. Ovidiu, în schimb, îl privea cu admirație;

— Ești o forță a naturii, dom'le!

— Ți-am spus, doar. Asta pentru mine a fost un fleac!

A fost deajuns se spun că vreau și gata!... se lăudă el, socotind că nu era indicat să mai spună că, în după amiaza zilei care trecuse învățase la geografie vreo patru ore. Eu, dragul meu, îl luă pe Ovidiu de după umeri, plin de el, e deajuns să rostesc un cuvînt — și gata!

— Cred că a tocit toată noaptea! rîse cu subînțeles colega lui de bancă, Geta.

— Ești o maimuță, îi aruncă el, plin de năduf.

Și în clipa aceea forța cu adevărat misterioasă a cuvintelor rostite de el începu să se dezlănțuie. Era ca o reacție nucleară în lanț care declanșa apariția unor fenomene biologice ciudate, pe care însă nu putea să le observe decît cu acel aer firesc cu care făcuse țăndări, cîteva zile mai înainte, fereastra de la etajul nouă. În fond lucrurile se petreceau simplu. Geta, care de fapt era blondă, începu, mai întîi, să se acopere peste tot de un puf des și șaten; ochii fetei, cu gene prelungi, începură să se rotunjească, iar nasul ei pînă atunci fin, ascuțit și cu nări fremătătoare îi deveni, deodată, cîrn... Dar cel mai formidabil fenomen a fost, desigur, apariția cozii aceleia lungi și elastice cu care îl șfichiui peste ochi.

— De ce dai, Geta?

Maimuța, ca și cum nu ar fi fost colega lui de bancă — continua să-l necăjească, zburlindu-i părul, trăgîndu-l de nas, sau rupîndu-i foile din maculator.

— Astîmpără-te! N-am chef de joacă.

Maimuța însă se purta cu el ca și cum nu-l înțelegea sau nu voia să-l înțeleagă. Începuse chiar să-i ronțăie, ca pe o banană, stiloul, iar cu vîrful cozii, pe care o muiase în călimara lui Ovidiu, îi trăgea pe față diferite dungi — ca la războinicii din triburile papuașe...

— De ce n-or fi ținute maimuțele astea închise în grădinile zoologice... Marș la cușcă... încerca el să gonească maimuța, ca pe un cîine... Cuvintele lui, magicele lui cuvinte din trecut, păreau să nu mai aibă acum nici o valoare. «Asta-i pentru că maimuțele n-au învățat încă să vorbească, de asta nu mă înțelege. Sînt niște inculte... nici nu-mi pot închipui cum de ne putem noi trage din ele... Desigur că teoria lui Darwin e greșită... E greșită...

. . . .

— Cum poți susține una ca asta, elev? îl întrebă, plin de mirare profesoara de biologie. Nota trei!

El o privea mirat, nereușind să mai scoată nici un cuvînt. Și ar fi avut atunci atîta nevoie de ele.

— Să te văd, treiul ăsta cum ai să-l mai îndrepți! se arătă Geta îngrijorată, rotindu-și ochii ei frumoși cu gene lungi...

— Dacă ți-a dispărut coada, îl îndrept eu, n-avea nici o grijă... surîse el, cu subînțeles...

— Ai început să vorbești cam anapoda, îi zise fata privindu-l mirată... Parcă înainte aveai mai mult spirit... Și-n orice caz, erai mai politicos...

VITRINĂ LITERARĂ

VALERIU RÂPEANU

Călător pe două continente

Om de cultură, critic și istoric literar, cronicar dramatic, autorul acestei cărți, (apărută la editura «Albatros») ne invită la o călătorie pe cît de instructivă, pe atît de atrăgătoare. Scriitorul a avut ca obiective mari capitale din bătrînul nostru continent: Viena, Roma, Paris, mari centre de cultură din istoria europeană precum Veneția, Florența, Torino etc, adăugîndu-le însă și unele mari orașe ale Americii pe care le-a străbătut în decursul anilor. Un itinerar vast, fascinant, cel mai adesea plin de inedit, pentru că mai toate capitolele cărții, deși încep cu un preambul cărturăresc (aflat, de pildă la Viena, scriitorul caută casele în care a locuit și străzile pe unde a trecut Eminescu, aflat în orașul lagunelor, Veneția, se gîndește la Alecsandri) descrierea itinerariului parcurs este completată de impresia «pe viu» încercată de călător, atent nu numai la frumusețile muzeale ale orașelor, dar și la ritmul cotidian al vieții oamenilor, la ceea ce s-ar numi «temperatura străzii». Astfel, dacă Veneția, noaptea, îi apare ca un «Turn Babel frenetic», datorită furnicarului de turiști, Torino este un oraș ce «păstrează, chiar și în zilele de sărbătoare o gravitate distinsă», și dacă în Italia a încercat peste tot impresia că oamenii, clădirile, i-au transmis un sentiment cald de comunicativitate, făcîndu-l să nu se simtă străin niciunde, dimpotrivă, aspectul unui oraș ca New-Yorkul, rece și distant, plin de contraste, i-a transmis un sentiment acut de «singurătate», care a dispărut abia după ce a cunoscut oamenii mai îndeaproape. Vizitele scriitorului în cîteva universități americane îi relevă surpriza unui tineret studios, mai matur poate în preocupările lui decît în alte părți ale lumii, dar vizitarea coloniilor de hippy de lîngă San Francisco îl cutremură, îi solicită verva și ironia, prilejuindu-i cele mai suculente capitole ale însemnărilor dedicate Americii. Mișcarea Hippy începută ca formă de protest împotriva unei așezări sociale necorespunzătoare — a degenerat, ajungînd azi la crime fără nici o justificare și este supusă de autor unor considerațiuni foarte circumspecte, adesea ironice.

In carte sînt grupate o serie de «Convorbiri» cu personalități culturale de faimă mondială, străini sau români, sumarul acestui volum completîndu-și astfel în mod fericit intenția urmărită de autor, aceea de a comunica *ceva* din pulsul spiritual al locurilor străbătute. Cartea lui Valeriu Râpeanu este scrisă într-un stil sobru, elegant și accesibil, făcînd apropiate lectorului atît problemele spirituale cît și peisajul.

EUGENIA TUDOR

VALERIU RÂPEANU

CĂLĂTOR
PE DOUĂ CONTINENTE

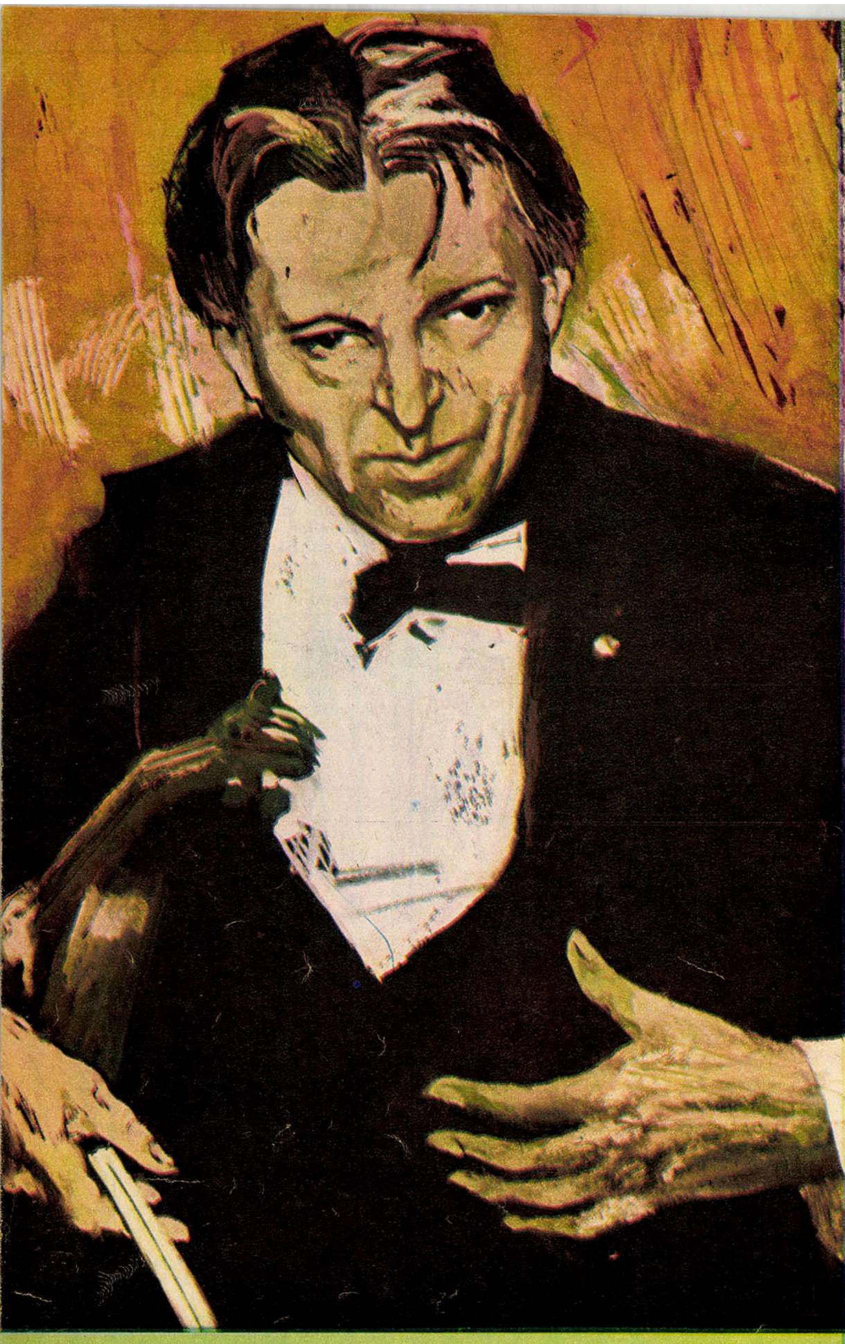

Laureații ÎNFRUNTĂ TIMPUL

Prin fața juriilor internaționale de la București, s-au perindat de-a lungul celor patru festivaluri sute de tineri, zeci de talente autentice. Desigur că din «mulți chemați, puțini aleși» au gustat din cupa succesului. Ce s-a întîmplat între timp cu laureații celor patru concursuri. *«George Enescu»*?

Dacă astăzi, Claire Bernard este o autentică reprezentanta a școlii violonistice franceze, aceasta se datorește studiului intens ce a urmat după primirea marelui premiu de la București (1964). Același succes de concertistă îl obține și pianista sovietică Elisabeta Leonskaia. Un nume binecunoscut astăzi în peisajul artei lirice este acela al basului turc Ayhan Baran, solist al Operei Naționale din Ankara. Titlurile de laureați ai premiilor *«George Enescu»* se află în mîini sigure.

Dar reprezentanții noștri?

De la primul concurs «George Enescu» s-a desprins cuplul fraților Gheorghiu, admirabilii tălmăcitori ai *Sonatei nr. 3 în «caracter popular românesc»*.

De pe afișul anului 1961 s-a desprins numele unui laureat ce strălucește de peste un deceniu pe afișele marilor teatre lirice ale lumii, Dan Iordachescu. Solistul Operei Române din București a cucerit publicul italian, german, francez, austriac, cu neuitatele creații în Iago, Don Juan, Rigoletto, Contele de Luna, Valentin. O fetiță din corul Radio, cu un firicel de glas, a atras atenția juriului din 1961 prin puritatea și gingășia glasului: Elena Cotrubaș. Azi soprana noastră cîntă cu succes în operele lui Mozart pe toate scenele lumii.

Anonimă pînă la festivalul *«Enescu»* din 1964, soprana Marina Krîlovici a țîșnit ca o săgeată pe firmamentul artei lirice mondiale. Premiul de la Montreal i-a «cimentat» succesul de la București, astăzi fiind o personalitate a școlii românești de canto. Colegul ei de concurs, și de premiu, tenorul Ion Buzea, a pășit pe scenele de la Volksoper, Wiener Staatsoper și Metropolitan, fiind socotit de revista Die Bühne (Scena) cel mai popular cîntăreț din Viena.

În sfîrșit, anul 1967 ne-a adus pe cel mai înălțat podium și un pianist: Radu Lupu. Purta cravata roșie la gît cînd a dat primul concert, în cadrul casei pionierilor din Brașov. Deși foarte tînăr, pianistul este astăzi oaspetele frecvent al celor mai renumite săli și formații simfonice din Anglia, Canada, Franța, Austria. S.U.A. etc. Nici colega lui mezzosoprana Viorica Cortez, nu și-a desmințit premiul întîi «George Enescu». De la Balșoi Teatr din Moscova pînă la Covent Garden din Londra cîntăreața Operei Române este apreciată ca una din cele mai cuceritoare Carmen din lume.

Ce surprize ne rezervă oare actualul concurs?

DINTRE COMPETITORI

Crimhilda Cristescu (pian)

Silvia Marcovici (vioara)

Eugenia Moldoveanu (canto)

Gheorghe Crăsnaru (canto)

Andrei Agaston (vioară)

VIORILE LUI ENESCU

Rareori un interpret se desparte de-a lungul carierei sale artistice de primul instrument bun ce i-a căzut în mînă încă din perioada tinereții. Enescu însă a mînuit în lunga-i activitate de violonist atît instrumente celebre, vechi, datorate lutierilor italieni din epoca barocului. cît și viori moderne, noi, de construcție străină și românească. Povestea viorilor lui George Enescu e lungă, pasionantă, nu lipsită însă de mister. Căci a schimba o vioară Stradivari cu alta Știrbulescu sau Macarie nu-i ușor de explicat. Și totuși...

Ca orice copil, Enescu și-a construit singur prima sa vioară — la Liveni, în satul natal. Că a fost din lemn sau dintr-un cocean, nimeni nu o poate ști exact. A urmat apoi o altă vioară-jucărie, pe care micul Enescu — înfuriat că nu dispunea decît de trei coarde în loc de patru, cum au cele «adevărate» — a aruncat-o în foc. Mai tîrziu, tatăl său, Costache, i-a adus de la tîrgul din Dorohoi o vioară trei-sferturi. Pe acest instrument și-a însușit Enescu primele noțiuni violonistice.

Seria instrumentelor de autentică valoare a început din 1899, cînd Enescu a căpătat un celebru Stradivari. La 5 decembrie 1899 tînărul violonist și-a încercat noul instrument în sala Ateneului Român în cadrul unui concert de binefacere. «Nu are un sunet enorm de mare, însă umple din plin o sală cu timbrul său cald, nu ca o vioară strigătoare ce face mai mult zgomot» — scria Enescu în urma unui concert din sala *Pleyel* la Paris.

Curînd, maestrul a schimbat Stradivari-ul pe o altă vioară veche, realizată tot de un renumit lutier italian: Guarneri. Îi plăcea sunetul moale, catifelat, al instrumentului, propriu concepției sale interpretative plina de poezie și sentiment.

Nici această vioară însă nu l-a stăpînit multă vreme pe maestru. Un lutier modern, Paul Kaul, i-a oferit spre încercare o vioară la care ținea foarte mult. Surprinzător, Enescu a preferat-o înaintea altor viori seculare celebre. Anii săi de strălucire interpretativă sînt legați de instrumentul lui Paul Kaul. În semn de prețuire pentru frații Gheorghiu, al căror talent l-a salutat cu entuziasm în revista *Muzică și Poezie*, vioara Paul Kaul a fost încredințată cîțiva ani de statul român lui Ștefan Gheorghiu. Astăzi, se află în Muzeul «Enescu» din București. George Enescu a preferat, de asemenea, viorile lucrate de maeștrii români. În muzeul din Dorohoi se poate vedea vioara cu nuanță brun-roșcată, realizată de Remus Macarie și folosită de Enescu în concertele sale la Paris. Discipolul acestuia, lutierul Dimitrie Știrbulescu, i-a încredințat maestrului o «vioară de caldă și agreabilă sonoritate» — după cum se exprima presa timpului (1922) — ce l-a însoțit pe marele nostru interpret în cîteva concerte bucureștene din perioada cuprinsă între cele două războaie mondiale.

Astăzi viorile lui stau mute în vitrinele muzeelor noastre. Cîte emoții, aplauze, gînduri, frămîntări, nu ascund oare în cutiile lor, odinioară vrăjite de arcușul maestrului!

Remus Macarie în atelierul său din Pitesti.

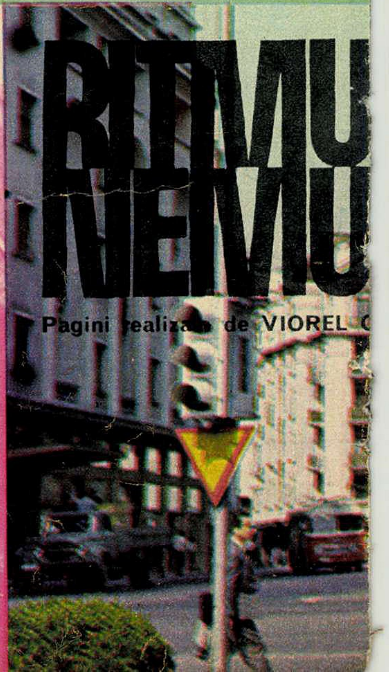

Pagini realizate de VIOREL

OAMENI DE SEAMĂ

FESTIVALURILE și CONCURSURILE

GEORGE ENESCU

4 mai 1955. *Ziua cînd inima marelui George Enescu a încetat să mai bată. «Figura sa luminoasă va trăi veșnic în inima poporului său» — se spunea în necrologul oficial. Pentru cinstirea amintirii sale, s-a instituit atunci Festivalul și Concursul internațional George Enescu de la București, care a devenit apoi cea mai mare sărbătoare a muzicii românești contemporane. Pentru toți iubitorii de frumos, Bucureștii au devenit — din 3 în 3 ani — Capitala muzicală a lumii. Ce a însemnat pentru arta noastră această manifestare artistică internațională?*

Impunerea școlii noastre interpretative, afirmarea noii generații de creatori, relevarea talentelor autentice din țară și de peste hotare, schimbul de păreri al cercetătorilor și muzicologilor privind fenomenul muzical românesc și universal.

An de an, imaginea operei lui George Enescu a căpătat contururi mai limpezi, multe creații inedite sau puțin cunoscute fiind repuse în circuitul vieții artistice. Festivalurile de la București au deschis calle afirmarii internaționale a școlii contemporane, tinerii compozitori și interpreți români inscriindu-se cu succes în perimetrul muzicii universale. De asemenea, în Festivalurile **Enescu** *oaspeții au dat o înaltă prețuire întîlnirilor muzicale de la București:*

Violoncelistul Mstislav Rostropovici (U.R.S.S.)

«Iată țara din care a pornit marele și neuitatul meu prieten, George Enescu. E «țara muzicii» cum o denumește discipolul său, Yehudi Menuhin. De cînd sînt la București, retrăiesc intens amintirea marelui muzician.»

SIR JOHN BARBIROLLI.
dirijor englez

«Există o vorbă populară care spune că «românul s-a născut cu vioara-n mînă». El a învățat acum să o folosească, să ridice tradiția și geniul popular pînă la culmile acestei arte în istoria căreia poporul român a înscris — prin George Enescu — o pagina nepieritoare.»

DAVID OISTRAH,
violonist sovietic

«Sînt încîntată de marile transformări înfăptuite într-un timp așa de scurt, prin activitatea prodigioasă a tuturor. Cred că există o sensibilitate înnăscută a poporului român care face ca realizările lui să se armonizeze în ansamblu, în arhitectură, în muzică.»

NADIA BOULANGER,
compozitoare franceză

«A fost un mare eveniment internațional... Noile săli de concert și Bucureștiul în ansamblu ne-au entuziasmat.»

TAUNO HANNIKAINEN,
dirijor finlandez

«Concursul și Festivalul, așa cum arată și numărul mare al participanților, a fost apreciat în lumea întreagă ca o deosebită sărbătoare muzicală.»

SVIATOSLAV RICHTER,
pianist sovietic

«Poporul român este identificat cu muzica.»

(HENRYK SZERYNG,
violonist mexican

«Această întîlnire a artiștilor cu publicul este un fenomen minunat si vă pot asigura că Festivalul «George Enescu» a devenit celebru în lumea muzicii.»

HENRI GAGNEBIN,
Președintele Federației concursurilor internaționale de muzică

George Enescu.

Pianistul Van Cliburn (S.U.A.).

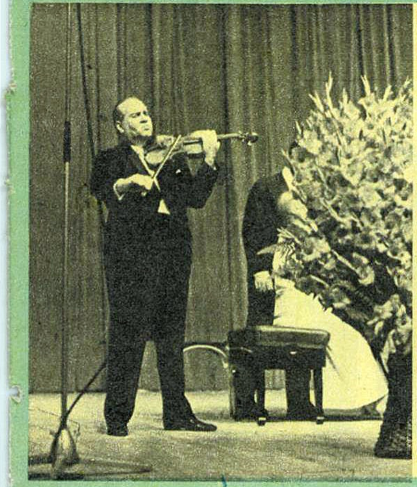

David Oistrach.

Dirijorul George Georgescu.

A. Haciaturian și Herbert Von Karajan
G. Cassado și M. Brediceanu

(URMARE DIN PAG. 3)

de concurs. Uităm însă și de pronosticuri și de clasamente, atunci cînd de pe estrada de concurs se înalță triumfătoare ea, MUZICA...

Dar poate că cel mai impunător monument ridicat muzicii pînă în prezent în acest festival a fost concertul ansamblului Madrigal. Cei care au fost în Sala Ateneului în după-amiaza concertului s-au întîlnit cu perfecțiunea. Și nu cu perfecțiunea atinsă de un virtuoz interpret, ci de un întreg ansamblu. Mai mult ce s-ar putea spune?

Al cincilea Concurs și Festival «George Enescu» constituie nu numai un omagiu adus ilustrului maestru al cărui nume strălucește pe emblema festivalului ci, în același timp, și o mare sărbătoare a muzicii ce ilustrează rodnicele legături ce se pot stabili pe calea artei între popoarele lumii.

RI
RITOARE

GÎNDIT ÎN ROMÂNIA

Cele 5 premiere mondiale ale prof. dr. ing. ALEXANDRU ROMANOVICI

Condiția de gazdă perfectă a interlocutorului, profesor doctor inginer **Alexandru Romanovici** ne scutește de la început de orice nesiguranță. Aflînd că este solicitat în numele «Cutezătorilor», profesorul Romanovici renunță, pentru moment, la analiza probelor strînse în laborator și se declară, zimbind, la dispoziția curiozității noastre. Nu ne lăsăm invitați de două ori.

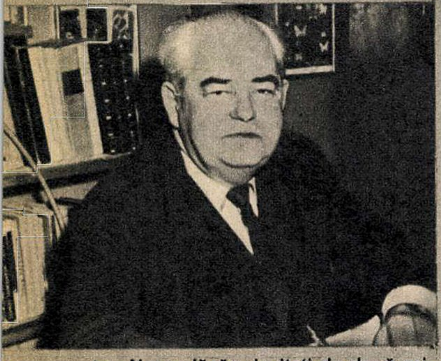

— Care sînt cele cinci invenții pe plan mondial al căror autor sînteți?

— Determinarea indicatorilor economici pentru înzestrarea energetică a agriculturii; influența iradierilor cu raze ultrasunete asupra mugurilor vegetativi la plante; influența umidității din sol asupra dezvoltării sistemului radicular la plante în contradicție cu geotropismul; obținerea producției de cartofi în flux continuu în întreprinderi de tip industrial; influența microelementelor asupra creșterii, dezvoltării și producției de cartofi, realizată în colaborare cu conf. Eugen Chiș — rectorul Institutului pedagogic Brașov.

Evident, nu ne putem lăsa descoperiți de promptitudinea și conciziunea răspunsului, și cerem amănunte:

— Aparent indescifrabile, cele cinci titluri se supun, fără-ndoială, unui cifru a cărui cheie o posedați. Vă rugăm să ne «tălmăciți»... să zicem, prima — a treia — și-a cincea «enigmă» din seria de care vorbim!

— După cum se știe, pînă acum în agricultură se utiliza, în special, forța de muncă a omului sau a animalului. Ideal ar fi înlocuirea acestei forțe de muncă printr-una mult mai mare. Invenția mea constă în descoperirea, în stabilirea unor indicatori de echivalență care să permită înlocuirea, în muncile agricole, a omului sau animalului cu mașini mecanice, electrice sau atomice. Acest «complex de indicatori» se aplică din 1958 în întreaga lume și problema continuă să rămînă una dintre cele mai actuale ale economiei agrare.

— A treia?

— Permite o inversiune a poziției celor doi poli de creștere a plantei (**apicol** — vîrful de creștere și **bazal**— vîrful rădăcinii).

— Conform teoriei geotropismului, tendința rădăcinii de-a crește în jos este explicată prin acțiunea forței de gravitație...

— Exact. Numai că eu am încercat să dovedesc și posibilitatea dezvoltării în contradicție cu teoria de care vorbeați și care pînă astăzi se bucura de puteri absolute. Nu este vorba de o negare, ci mai curînd o limitare a teoriei geotropismului, observația mea avînd, în special, o valoare strict științifică.

— Studiul influenței microelementelor...

— Este problema care ne preocupă în prezent și în care urmărim acțiunea fiecărui microelement sau a unui complex de microelemente asupra dezvoltării cartofilor și tomatelor. Astfel s-a observat că o soluție de Mg + Zn + Fe + Mo + Bo, în cantități infime, devine un stimulent foarte puternic. Stabilirea tuturor combinațiilor posibile, și mai ales, proporțiile în care aceste microelemente trebuie combinate pentru a se obține randamentul maxim, constituie etapele următoare ale muncii noastre.

— «Mecanismul rezistenței insectelor la îngheț» — titlul unei lucrări pe care ați publicat-o în timpul studenției — este citată astăzi în toată lumea ca un studiu ce anticipează cercetările de criologie. Despre ce este vorba?

— Criologia se ocupă cu studiul condițiilor adaptării viețuitoarelor la temperaturi sub 0°. Problema este deosebit de importantă nu numai legat de anotimpul iarnă ci și de faptul că circa 25% din suprafața pămîntului e sub gheață. Pe mine, de la început, m-a frapat existența insectelor în timpul iernii în forme: larvă, ouă, adult. Înseamnă, deci, că în organismul lor se produc anumite modificări structurale care duc la o creștere sensibilă a rezistenței la temperaturi scăzute. Descoperirea acestor procese, acestor reacții reclamate de variațiile de temperatură constituiau un punct de pornire la care eu, din păcate, am renunțat.

— Criologia își propune astăzi un obiectiv fantastic: conservarea vieții prin înghețare...

— Da, folosind anumite substanțe bazate pe glicerină (care asigură un îngheț uniform) se încearcă, de exemplu, «înghețarea» funcțiilor vitale ale unui bolnav a cărui boală este incurabilă în prezent, pînă la apariția tratamentului salvator. Deocamdată, însă, lucrările sînt în fază strict experimentală și e greu de anticipat rezultatul lor.

Autorul a 70 de lucrări științifice (multe traduse și. în străinătate) și a 35 de invenții și raționalizări, prof. Romanovici este, în același timp, și «părintele» a 38 de promoții de studenți. Această activitate atît de bogată și complexă nu-l împiedică însă pe șeful catedrei de științe agricole a Facultății de științe naturale — Brașov să-și întîlnească cu regularitate mai tinerii «colaboratori» și prieteni: membrii cercului «Tinerii naturaliști» de la Casa pionierilor din Brașov.

— ...cu care am relații de perfectă colaborare. Nu rareori discuțiile, «cercetările» noastre s-au finalizat prin lucrări executate în laboratoarele facultății și de fiecare dată am fost impresionat de marele lor interes pentru așa-zisele probleme abstracte ale muncii de cercetare.

Ne pregăteam tocmai pentru ultima întrebare: «Ce proiecte aveți» cînd în birou a intrat persoana din al cărui cuvînt prof. Romanovici nu-și permite să iasă: Bogdan (4 ani), nepotul domniei sale. Venise pentru mult promisa plimbare cu telefericul și în fața unor astfel de argumente a trebuit să ne retragem renunțînd la intențiile noastre. Dar asta nu înainte de a-i mulțumi, în numele cititorilor noștri, pentru lucrurile deosebit de interesante pe care le-am aflat.

RADU F. ALEXANDRU

SECRETELE PUȚULUI DIN

ENIGMELE TERREI
ENIGMELE CUNOAȘTERII

TRIBUTUL DE SÎNGE

Stînci aspre, coclite parcă de vreme și o vegetație sălbatecă înconjoară o deschizătură de treizeci de brațe diametru ce se cască de la înălțimea de douăzeci de metri și mai bine, deasupra unui ochi limpede de apă. O apă verde sticlește sub lucirile metalice ale soarelui, în afundul prăpăstios al puțului alb săpat în stîncă în urmă cu mai bine de un mileniu. Iată priveliștea ce o oferă astăzi puțul sacru de la Chichen-Itza, în al cărui afund vechii mayași aruncau, ca jertfă, fecioare în anii cînd arșițe aprige sleiau izvoarele și secătuiau pămîntul.

Oameni crescuți în spaima unor divinități nevăzute și crude făceau aceste jertfe de sînge pentru a îmblînzi — socoteau ei — pe atotputernicul Ciak, stăpînul furtunii și al ploilor. Fecioarele împodobite cu podoabe făurite din metal prețios, aruncau în apă cununi de flori și apoi le urmau în adîncuri pierzîndu-se pentru totdeauna sub apele reci ale puțului sacru.

Sacrificii crude făptuite totuși de un popor mai mult înclinat spre o viață pașnică, creatoare. Mayașii, cu multe secole înainte de a fi descoperită Lumea Nouă de conchistadorii europeni, au fundat în Yucatan și alte zone apropiate din America Centrală o civilizație înfloritoare, ale cărei vestigii mărturisesc azi cu o mare putere de sugestie originalitatea ei, forța sa creatoare. Arhitecții Mayași au creat orașe mari, zidite din piatră, în inima cărora se înălțau palate și temple monumentale cum sînt cele din Palenque, Uxmal și Chichen-Itza din Mexicul de astăzi, sau Tical, Caban și Qukhe din aria Guatemalei contemporane. Piramidele Mayașe rivalizează ca dimensiuni și trăinicie cu cele ale Egiptului antic, iar astronomii Maya erau tot atît de buni cunoscători ai mișcării astrelor ca și cei egipteni. Calendarul Mayas s-a dovedit mai exact decît cel întemeiat de astronomii Evului Mediu european și în multe privințe această civilizație amerindiană a adus o contribuție fertilă tezaurului cultural al lumii precolumbiene. Ei aveau o interesantă scriere ideografică — exprimînd în imagini abstracte, cronici, recensăminte și o seamă de relatări privind viața lor de toate zilele. Iată de ce pentru a lumina mai puternic această epocă istorică interesantă, cercetările arheologice își află un rol deosebit de activ și util.

MISIUNEA OAMENILOR BROASCĂ

Puțul sacru din preajma vechiului centru Chichen-Itza constituie de multe decenii un obiect al cercetărilor multor arheologi și ținta a nu mai puțini căutători de comori. Aici, în adîncul apelor, se află nu numai podoabele fecioarelor jertfite dar și alte obiecte a căror valoare

lor în aur: feluritele ofrande aruncate de credincioși și pelerini de-a lungul a nenumărate generații. Iată de ce încă din 1910 o expediție americană condusă de Herbert Thompson a încercat să aducă la suprafață «comorile puțului sacru». Au fost recuperate discuri de aur masiv — pe care erau gravate scene ce evocau luptele mayașilor cu invadatorii tolteci, statuiete făurite din aur sau sculptate în rocă vulcanică, vase de ceramică și numeroase alte obiecte ce pot fi văzute azi în colecțiile muzeului Herard din Statele Unite.

O vreme, apoi cercetările au fost stagnate. Acum cîțiva ani, însă, o echipă arheologică îndrumată de profesorul Dablos Urtado a inițiat explorări noi folosind mijloacele tehnicii de cercetare moderne. Utilizînd costume speciale scafandrii s-au scufundat pînă în fundul puțului unde au instalat o serie de sorburi care, activizate de pompe puternice au răscolit mîlurile depuse, aspirînd apoi mari cantități de nămol. O dată cu mîlul au fost aduse la lumină numeroase obiecte ce fuseseră acoperite de cenușa erupțiilor vulcanice depusă în cursul veacurilor.

SE REZOLVĂ O PROBLEMĂ, DAR APAR ALTELE

Scufundătorii expediției Dablos Urtado au descoperit pe lîngă numeroase podoabe de aur curat — pandantive, coliere, cercei — și vase de cult, cuțite de obsidian, precum și mai multe statuiete de o factură neobișnuită străină stilului clasic mayas.

Cui aparțin aceste obiecte?

Se pare că ele au fost create de alte popoare ce au trăit departe de Yucatan. Unele la distanțe de mii de kilometri, în aria a numeroase regiuni ale Americii Centrale. Să fie ele rezultatul unor schimburi dintre mayași și alte triburi depărtate? Au fost poate aruncate în «puțul sacru» de oamenii ce au trăit

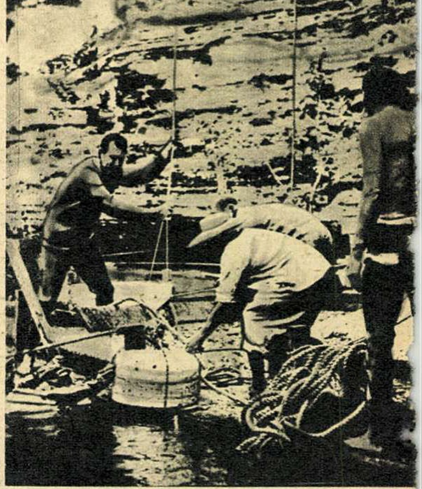

1

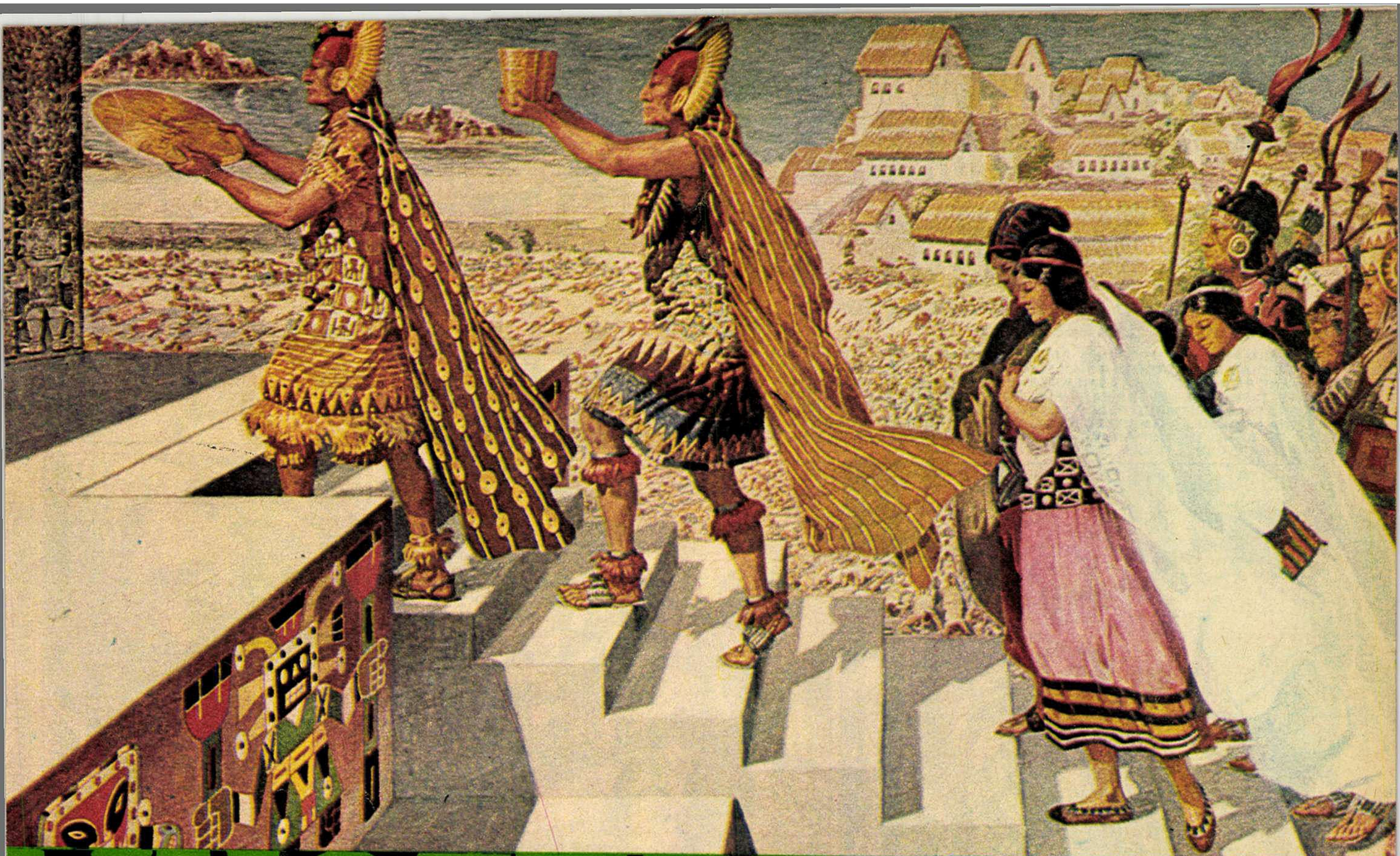

YUCATAN

în Yucatan înainte de a se statornici aici mayaşii?

Problemele rămîn deocamdată fără răspuns. Un răspuns cert s-ar putea obţine doar dacă s-ar cerceta sistematic diferite depuneri de mîluri aflate în fundul puţului. Dar pentru a efectua asemenea cercetări este necesar mai întîi să fie secate apele. S-au făcut mai multe încercări în această direcţie dar fără succes, întrucît s-a stabilit că puţul este alimentat de un lac subteran cu ape bogate. Cît de mare este acest lac nu s-a putut determina. Degajarea acestui orizont de lucru va putea oferi o perspectivă interesantă arheologilor care socot că vor găsi aici documente materiale valoroase în legătură cu istoria străvechilor locuitori ai Americii Centrale.

AUREL LECCA

3

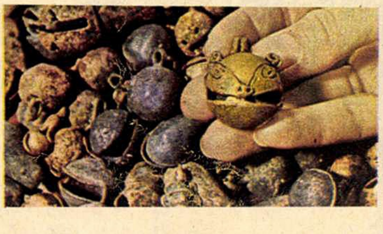

4

1. Oamenii-broască ai expediţiei Dablos-Urtado fac pregătiri de scufundare.

2. Preoţii urmaţi de fecioara care va fi jertfită urcînd scările templului din Chichen-Itza. (Pictură de la muzeul de istorie din Merida-Mexic).

3.-4.-5. Din «comorile» putului sacru; amulete, inele, cuţite de os, clopoţei.

6. Obiecte scoase de oamenii-broască.

5

6

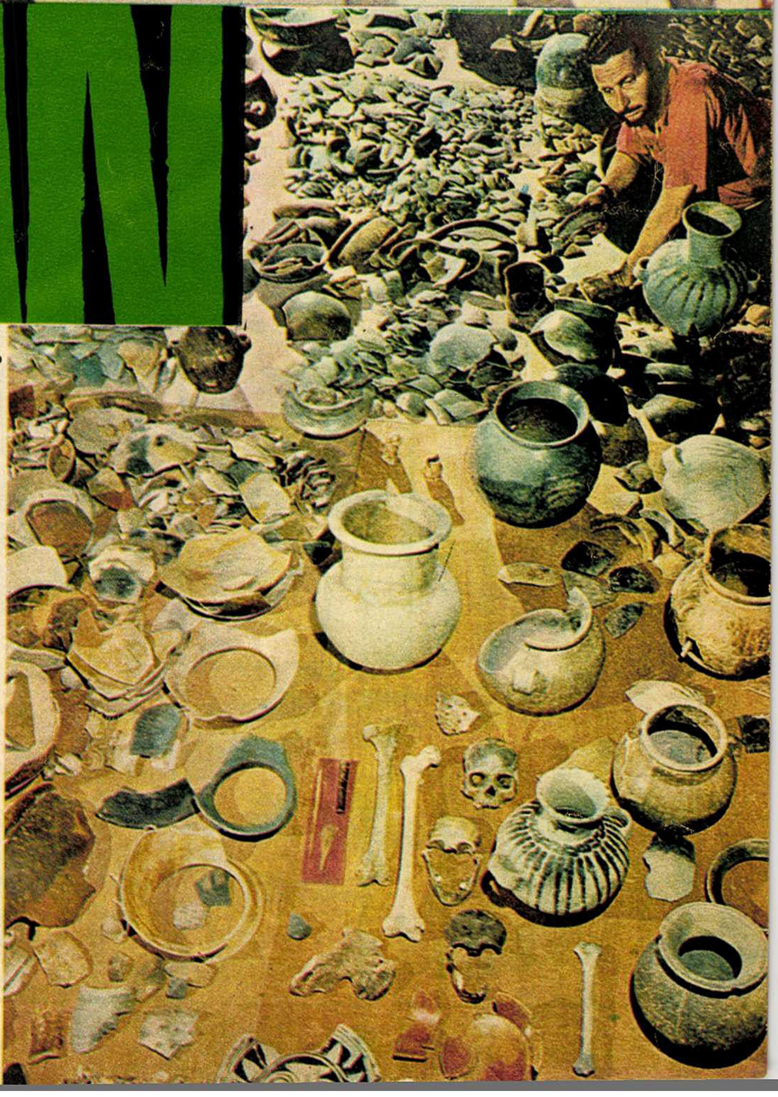

ADEVĂRATUL URMAȘ, AL LUI TARZAN!

3

Scenariu de TIBERIU BAN și ECATERINA BOKOR
Desene de ALBIN STĂNESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: TIGRUL DOBOARĂ DOI PASAGERI. UN MILITAR DIN PAZA AEROPORTULUI FORT LAMY PĂTRUNDE ÎN AVION ȘI ÎNCEARCĂ SĂ-L DOBOARE PE NYOKO. JIMMY GREYSTOKE ARUNCĂ UN GEAMANTAN DEVIIND GLONȚUL UCIGAȘ. TIGRUL SE REPEDE LA TÎNĂR. ACESTA ÎL DOBOARĂ CU O LOVITURĂ PRECISĂ DE KARATĂ. SCRIITORUL PERCY FLYNN ÎȘI ADUCE AMINTE DE VECHIUL SĂU PRIETEN, TARZAN. ÎN COMPARTIMENTUL BAGAJELOR EXPLODEAZĂ O BOMBĂ DE PLASTIC PLASATĂ DE BANDIȚII DISPĂRUȚI. AVIONUL SE PRĂBUȘEȘTE. O TABĂRĂ A ACADEMIEI SUEDEZE. SE CERCETEAZĂ SOLUL.

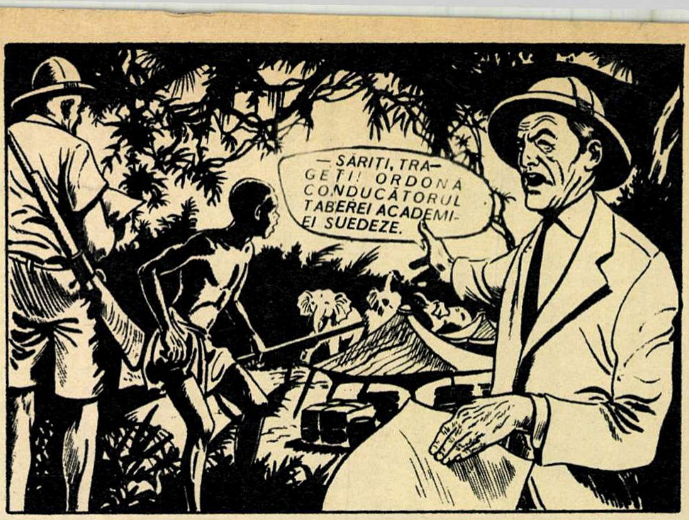
— SĂRITI, TRAGETI! ORDONA CONDUCĂTORUL TABEREI ACADEMIEI SUEDEZE.

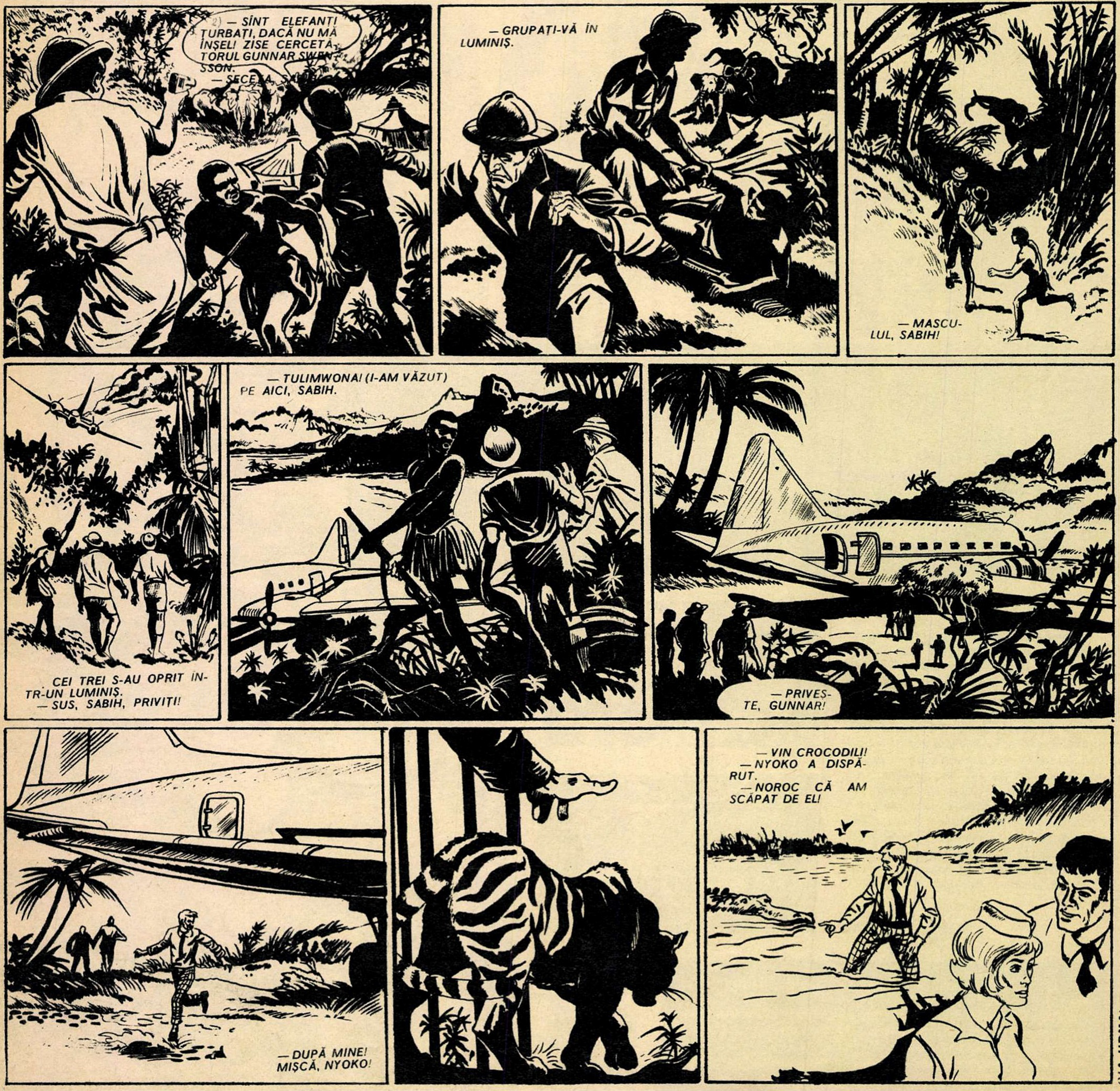
2) — SÎNT ELEFANȚI TURBAȚI, DACĂ NU MĂ ÎNȘEL! ZISE CERCETĂTORUL GUNNAR SWENSSON.
— SECETA, SABIH
— GRUPAȚI-VĂ ÎN LUMINIȘ.
— MASCULUL, SABIH!
CEI TREI S-AU OPRIT ÎNTR-UN LUMINIȘ.
— SUS, SABIH, PRIVIȚI!
— TULIMWONA! (I-AM VĂZUT) PE AICI, SABIH.
— PRIVESTE, GUNNAR!
— DUPĂ MINE! MIȘCĂ, NYOKO!
— VIN CROCODILI!
— NYOKO A DISPĂRUT.
— NOROC CĂ AM SCĂPAT DE EL!

(VA URMA)

LA ORIZONT

ATLETISMUL PIONIERESC în 1

După o vacanță bine-meritată și plină de întîmplări — care mai de care mai deosebite și emoționante — a sosit și momentul sărbătoresc al deschiderii largi a porților școlilor pentru toți pionierii și școlarii țării. Minunate sînt clipele revederii școlii dragi, a profesorilor și comandanților iubiți și a colegilor — prieteni credincioși și de nădejde. Și, după ce vă veți povesti strașnicele aventuri ale vacanței, sînt convins, dragi prieteni, că vă veți opri la întrebarea: «Ce ne va oferi noul an școlar?» Pentru a vă ajuta în rezolvarea acestei «necunoscute» doresc să vă fac cîteva recomandări referitoare la activitatea sportivă desfășurată în timpul vostru liber.

În acest nou an școlar, **CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR CHEAMĂ PIONIERII ȘI ȘCOLARII, DIN TOATE UNITĂȚILE ȘI DETAȘAMENTELE, SĂ PARTICIPE ACTIV LA MAREA ACȚIUNE DE MASĂ «TETRATLONUL PRIETENIEI», DESFĂȘURATĂ SUB LOZINCA «ANUL 1971 — ANUL ATLETISMULUI PIONIERESC!»**

Nu vreau să vă vorbesc prea mult despre importanța practicării atletismului la vîrsta voastră. Știți că atletismul, practicat în mod sistematic, reprezintă cel mai accesibil și mai util mijloc de întărire a sănătății, de pregătire fizică și de satisfacție pe linia măiestriei sportive. Cunoașteți că țara noastră a reușit, în ultima perioadă, să se impună cu unele rezultate deosebite în marile confruntări atletice internaționale, rezultate ce au fost obținute de sportivi care au început să se pregătească încă de pe vremea cînd erau, ca și voi, pionieri.

Iată deci că atletismul — sportul sporturilor, cum mai este numit — vă cheamă în acest an pe stadioane, oferindu-vă sănătate, recreiere și posibilitatea unei continue autodepășiri. Ce fel de activități vor fi organizate în cadrul acestei acțiuni atletice de masă?

În toate unitățile de pionieri va fi organizat «Crosul prieteniei», cu participarea tuturor membrilor detașamentelor, pe următoarele distanțe:

— pentru clasele III–IV, 400 m fetele și 600 m băieții.

— pentru clasele V–VII, 600 m fetele și 800 m băieții.

Vă recomandăm să organizați cîte un asemenea cros în fiecare trimestru (iarna alergînd cu bocanci în picioare sau pe schiuri).

Vor fi premiate detașamentele cu
roasă partici
as

TLONUL PRIETENIEI», CA
ȘURA PE ECHIPE (ALER
SĂRITURA ÎN LUNGIME,
GII DE OINĂ LA DISTAN
ÎNĂLȚIME). Organizați-vă cît
echipe pe detașamente (echi
cîte 6 băieți și 6 fete) și parti
interdetașamente, pe unitate,
de către comandanții voștri de
de educație fizică.

În fiecare unitate vor fi orga
concursuri interdetașamente,
fiind declarată cîștigătoare ec
cele mai bune rezultate la am

Detașamentele evidențiate î
cursuri vor primi, pe lîngă pre
local, și diplome speciale ale
al Organizației Pionierilor.

Pentru pionierii claselor III–
nizarea unor concursuri de tri
50 m, săritura în lungime și aru

Cele mai bune echipe de te
pe localitate, apoi pe județ și
toare a finalei naționale va parti
a țării noastre la cea de a XV-
atletic internațional, ce va fi or
în vacanța de vară a anului

VĂ INVITĂM, DRAGI
LARI CA, SPRIJINIȚI D
VOȘTRI, SĂ PARTICIPA
MAI MARE LA ACȚIUNIL
CADRUL «ANULUI ATLET
RESC». CU ENTUZIASMUL
ȚA CARE VĂ CARACTER
SĂ VĂ PREGĂTIȚI CHI
ZILE DE ȘCOALĂ, ASTF
REA STARTERULUI SĂ V
CEA MAI BUNĂ FORMĂ

Și, mai ales, nu uitați!
Național al Organizației Pion
nu numai campionilor, spor
mai ales vouă, celor mai tim
freamătul stadionului. Faceți-
în pregătire și întrecere. **PE**
SEAMNĂ NU NUMAI RECO
CI ȘI FIECA

971

RE SE VA DESFĂ-
GARE 60 M PLAT,
ARUNCAREA MIN-
ŢĂ, SĂRITURA ÎN
mai multe asemenea
pele sînt formate din
cipaţi la campionatul
care va fi organizat
pionieri şi profesorii

nizate minimum două
pentru clasele V–VII,
hipa care a însumat
bele concursuri.
cadrul acestor con-
emiile oferite pe plan
Consiliului Naţional

V recomandăm orga-
atlon, la alergarea pe
ncarea mingii de oină.
tratlon se vor întrece
ţară. Echipa cîştigă-
cipa ca reprezentantă
ediţie a tetratlonului
ganizată la Bucureşti,
1971.
PIONIERI ŞI ŞCO-
E COMANDANŢII
ŢI ÎN NUMĂR CÎT
ORGANIZATE ÎN
TISMULUI PIONIE-
ŞI PERSEVEREN-
ZEAZĂ, ÎNCEPEŢI
AR DIN PRIMELE
EL ÎNCÎT CHEMA-
Ă GĂSEASCĂ ÎN
SPORTIVĂ.
hemarea Consiliului
ierilor se adresează
tivilor consacraţi, ci
izi şi neobişnuiţi cu
ă curaj şi avîntaţi-vă
RFORMANŢA ÎN-
RDUL NAŢIONAL,
SAU SECUN-

UN EVENIMENT PENTRU CUTEZATORI
A APARUT NR. 9 AL REVISTEI "RACHETA CUTEZATORILOR"
UN NUMAR DEDICAT NAVIGAŢIEI
DIN CUPRINS:
- Cursa giganţilor
- CARAUSI HARNICI PE MARILE LUMII.
- CÎND „RA" ÎNTÎLNESTE „FARFURII ZBURATOARE".
- MODELUL DE SALUPA Racheta
- DESCOPERIREA UNUI ASTRU
- TAINELE VIEŢII ÎN CULORI

În acest număr apar rezultatele concursului «GALERIA COSMONAUŢILOR» şi ultimul cupon al concursului «POLICROM '70»

AVENTURILE

Scen

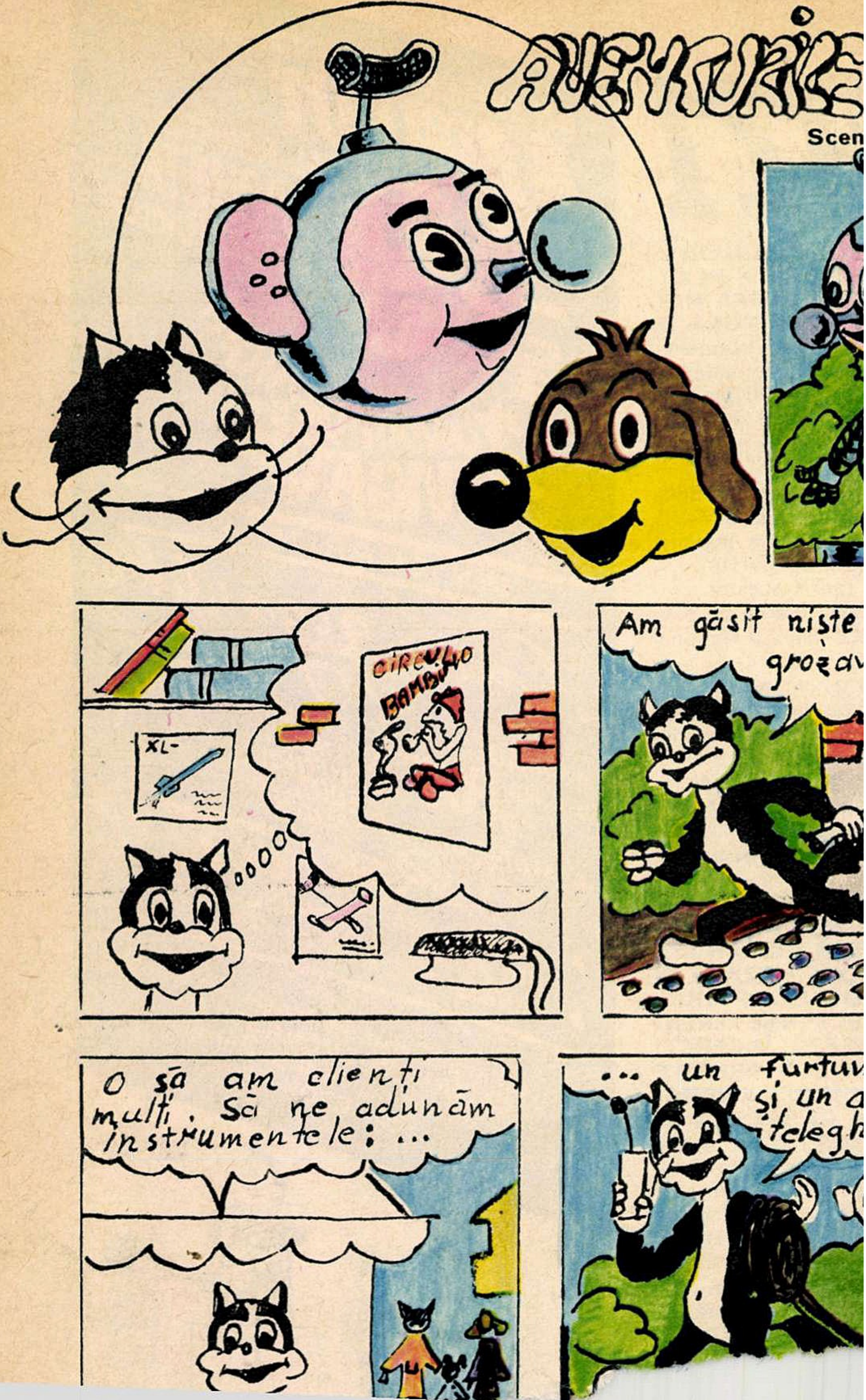
CIRCULO
BAMBINO
XL-
Am găsit niște
grozav
O să am clienți mulți. Să ne adunăm instrumentele: ...
... un furtun
și un a
telegh

COLEGULUI MIHICENICUS

ariu şi desene: **NICOLAE SILVESTRU** cl. a VI- Şc. generală Nr. 198, Bucureşti

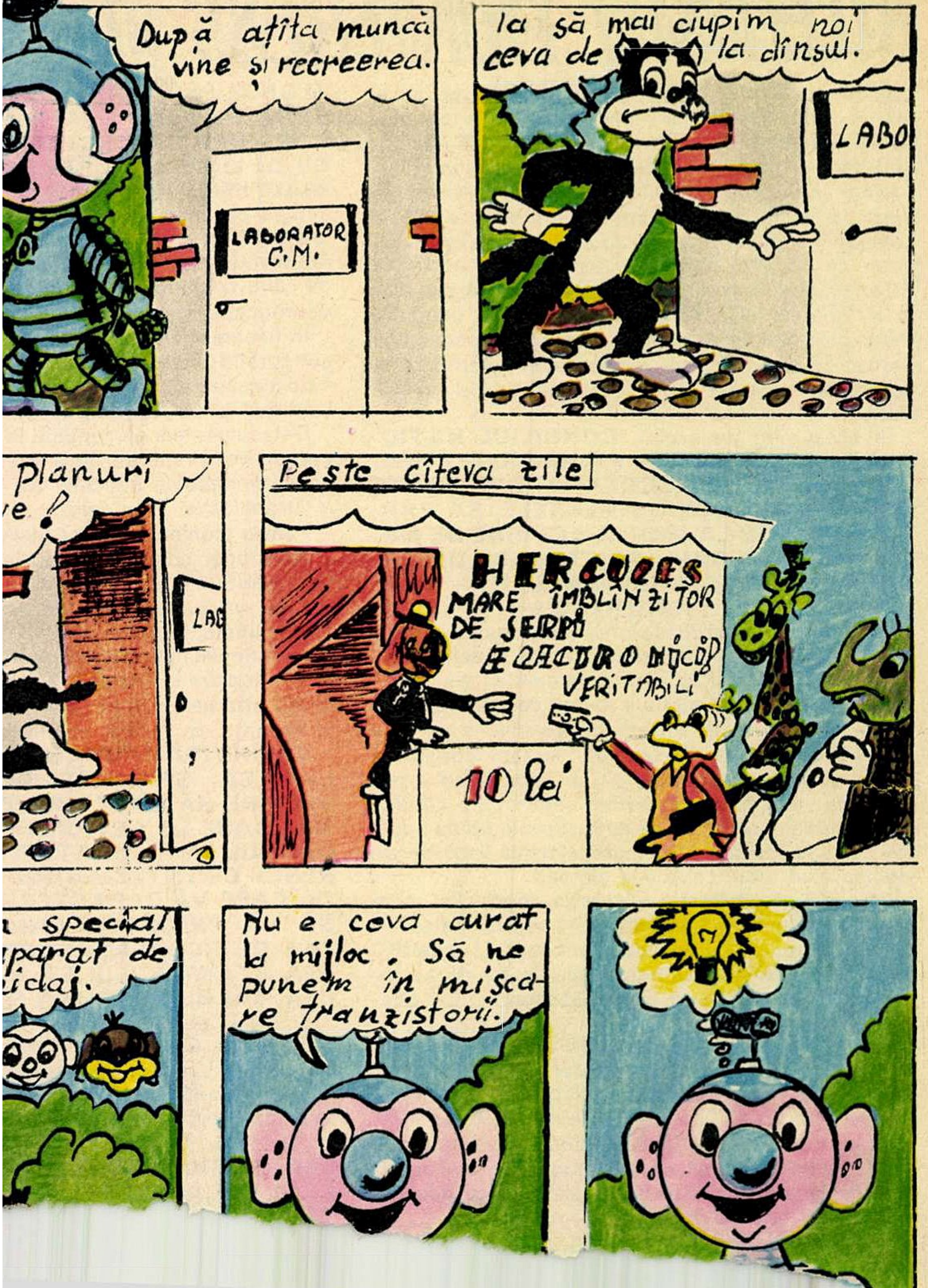
După atîta muncă vine şi recreerea.
LABORATOR C.M.
la să mai ciupim noi ceva de la dînsul.
LABO
planuri
e !
LAB
Peste cîteva zile
HERCULES
MARE ÎMBLÎNZITOR DE ŞERPI
VERITABILI
10 lei
special
parat de
idaj.
Nu e ceva curat la mijloc. Să ne punem în mişcare tranzistorii.

Dragi cititori, aflăm cu plăcere că, în aceste zile de septembrie, numărul celor care își reînnoiesc abonamentele sau se abonează pentru întîia oară la «Cutezătorii» este foarte mare! Ne simțim onorați să vă încunoștiințăm că, prevăzînd acest «flux în creștere» al abonamentelor, revista și-a asigurat — pentru noul an școlar — colaborarea unora dintre cei mai prestigioși scriitori, reporteri, oameni de știință și artă, artiști plastici!

inedit

ÎN «CUTEZĂTORII» —
REPORTAJE DIN TOATE COLȚURILE LUMII,
ULTIMELE NOUTĂȚI ȘTIINȚIFICE, INTERVIURI CU OAMENI DE SEAMĂ

FORMIDABIL!

POVEȘTIRI ȘI SCHIȚE AMUZANTE
SERIALE ÎN IMAGINI,
SPORT, *jocuri distractive*

NUMAI PENTRU VOI

NUMEROASE CONCURSURI CU MARI PREMII!

„CUTEZĂTORII-SERVICE” O RUBRICA-SURPRIZĂ LA DISPOZIȚIA ȘI ÎN SERVICIUL CITITORILOR!

SURPRIZE
PE CARE LE VEȚI PUTEA GĂSI
NUMAI
în
CUTEZĂTORII

- **LA DOI PAȘI DE EXTRAORDINAR** O PAGINĂ ÎN CARE VEȚI GĂSI DE FIECARE DATĂ DESCRIEREA UNUI FAPT, A UNEI SITUAȚII SAU A UNEI PERSOANE NEOBIȘNUITE!
- ROMANUL FOILETON **„Șoimii Carpaților”**, SERIAL DRAMATIC CU EPISOADE ÎNCORDATE DAR ȘI CU SCENE HAZLII, DESPRE EROI DE VÎRSTA VOASTRĂ.

Iubiți logica? Atunci veți fi de acord că, dacă doriți să știți ce se petrece în toate colțurile lumii, să fiți familiarizați cu laboratoarele marilor savanți și să citiți literatură bună — aveți de făcut un singur lucru: să vă abonați imediat, sau să vă reînnoiți abonamentul la «Cutezătorii»!

P.S. SCRIEȚI-NE TOT, ABSOLUT TOT, CE AȚI DORI SĂ GĂSIȚI ÎN REVISTA *VOASTRĂ* **— «CUTEZĂTORII». Redactorii vă stau la dispoziție.**

Radio
200 500 1200 20 570

Din programul emisiunilor pentru copii pe perioada 17—24 septembrie, spicuim:

Emisiunea **«Bună dimineața, copii!»** vă invită s-o urmăriți zilnic la ora 7,25 pe programul I. Vă veți reîntîlni cu Dan, Dana și Dănuț, în cadrul emisiunii **«Tot înainte»** de luni 21 septembrie, ora 8,10, cu care împreună veți face o vizită școlarilor din clasa întîi. **«Vreau să știu»** va transmite radiodocumentarul «De la descoperirea electricității la tranzistori», miercuri 23 septembrie ora **10.00, pe programul I. Joi 24 septembrie,** ora 15.00, pe programul I veți putea audia scenariul «Piscul Doamnei» de Cristian Munteanu, în cadrul emisiunii **«100 de legende românești».**

Olguța, împreună cu tatăl său, vizitează grădina zoologică. În fața cuștii leopardului ea citește: «Proaspăt vopsit». Se uită la leopard și spune cu părere de rău.

— Și eu care am crezut, tăticule, că petele sînt adevărate!

*

— De ce mănînci atît de repede? — o întrebă mătușa pe nepoțica ei, căreia i-a dat un pachet de ciocolată. Ai uitat că ai și tu un frățior?

— Nu, mătușico, nu am uitat. Tocmai de aceea mă grăbesc să termin ciocolata.

Un ZIMBET cu...

Gioacchino Rossini, compozitor italian (1792–1868) care se găsea deseori în încurcături financiare, aflînd într-o bună zi că admiratorii săi au luat inițiativa de a-i ridica o statuie într-un parc al Parisului, le făcu o vizită inopinată.

— Cam cît o să vă coste statuia mea? se interesă el.

— Vreo zece milioane de franci, i se răspunse.

— Dacă îmi dați jumătate din ei, sînt gata să mă urc eu însumi pe soclu!

AFIȘ

Editura «Ion Creangă» vă oferă spre lectură o nouă carte apărută recent: «La braț cu ultimul zmeu», **de Georgina Viorica Rogoz.**

GEORGINA VIORICA ROGOZ
LA BRAȚ CU ULTIMUL ZMEU

PRACTIC

Confecționați o numărătoare pentru frățiorii și surioarele voastre, care au pășit pentru prima oară pragul școlii.

Pentru ramă și postament, folosiți o scîndură rotundă sau eventual, executați-le din niște crăci netede de copac. Procurați-vă apoi 10 bucăți de sîrmă perfect drepte, de aceeași lungime. Bilele numărătoarei le puteți confecționa din ghindă sau din simple mărgele. În barele verticale ale numărătoarei executați cu burghiul două găuri mai mari pentru barele orizontale ale ramei și 10 mai mici pentru sîrme. Înșirați bilele pe sîrmă, iar aceasta fixați-o mai întîi la un capăt și apoi la celălalt.

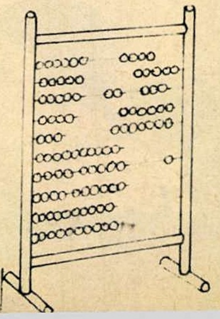

PAGINA 5 MAGAZIN

Din partea juriului concursului „AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS“

În zilele de 26, 27 și 28 august, juriul s-a întrunit în ședințe de lucru. S-a efectuat o preselecție în urma căreia din totalul celor 4 116 planșe au fost admise pentru faza finală un set de 300 lucrări, dintre care unele au fost deja publicate în revistă.

În cursul lunii septembrie a.c., reprezentanții în juriu ai revistelor «Pif» și «Cutezătorii» se vor întruni sub președinția maestrului C. Arnal, pentru desemnarea premiilor, a premiilor speciale și a mențiunilor.

Publicarea în revistă a celor mai frumoase planșe primite în concurs va continua pînă la sfîrșitul acestui an.

Rezultatele concursului vor fi anunțate în luna octombrie a.c.

SECRETARIATUL CONCURSULUI

BLITZ

În imagine supla și grațioasa pasăre flamingo, apariție rarisimă pe meleagurile magnificului evantai danubian, Delta.

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

12

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Dim și Codruț apar pe neașteptate în camera tezaurului și-i fac inofensivi pe doi dintre bandiți. Cel de al treilea, șeful lor, profitînd de învălmășală, se apropie de unul dintre pereții camerei și, ținîndu-i pe expediționari sub amenințarea pistolului, deschide o ușă secretă în zid, prin care dispare într-o galerie necunoscută.

Scenariu: **CONSTANTIN DIACONU** Desene: **PUIU MANU**

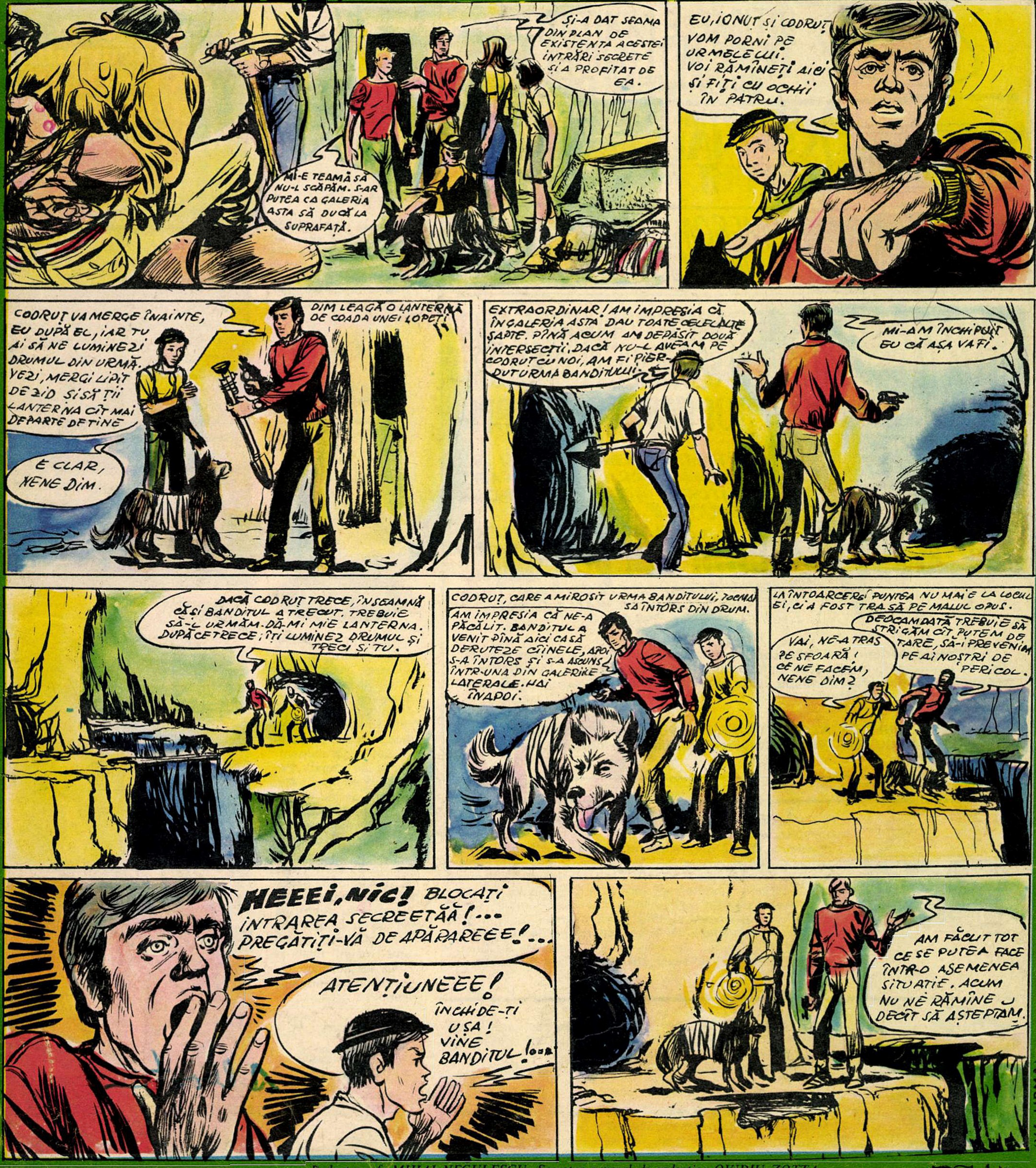
ȘI-A DAT SEAMA DIN PLAN DE EXISTENȚA ACESTEI INTRĂRI SECRETE ȘI A PROFITAT DE EA.
MI-E TEAMĂ SĂ NU-L SCĂPĂM. S-AR PUTEA CA GALERIA ASTA SĂ DUCĂ LA SUPRAFAȚĂ.
EU, IONUȚ ȘI CODRUȚ VOM PORNI PE URMELE LUI. VOI RĂMÎNEȚI AICI ȘI FIȚI CU OCHII ÎN PATRU.
CODRUȚ VA MERGE ÎNAINTE, EU DUPĂ EL, IAR TU AI SĂ NE LUMINEZI DRUMUL DIN URMĂ. VEZI, MERGI LIPIT DE ZID ȘI SĂ ȚII LANTERNA CÎT MAI DEPARTE DE TINE
DIM LEAGĂ O LANTERNĂ DE COADA UNEI LOPEȚI.
E CLAR, NENE DIM.
EXTRAORDINAR! AM IMPRESIA CĂ ÎN GALERIA ASTA DAU TOATE CELELALTE ȘAPTE. PÎNĂ ACUM AM DEPĂȘIT DOUĂ INTERSECȚII. DACĂ NU-L AVEAM PE CODRUȚ CU NOI, AM FI PIERDUT URMA BANDITULUI.
MI-AM ÎNCHIPUIT EU CĂ AȘA VA FI.
DACĂ CODRUȚ TRECE, ÎNSEAMNĂ CĂ ȘI BANDITUL A TRECUT. TREBUIE SĂ-L URMĂM. DĂ-MI MIE LANTERNA. DUPĂ CE TRECE, ÎȚI LUMINEZ DRUMUL ȘI TRECI ȘI TU.
CODRUȚ, CARE A MIROSIT URMA BANDITULUI, TOCMAI S-A ÎNTORS DIN DRUM.
AM IMPRESIA CĂ NE-A PĂCĂLIT. BANDITUL A VENIT PÎNĂ AICI CA SĂ DERUTEZE CÎINELE, APOI S-A ÎNTORS ȘI S-A ASCUNS ÎNTR-UNA DIN GALERIILE LATERALE. HAI ÎNAPOI.
LA ÎNTOARCERE, PUNTEA NU MAI E LA LOCUL EI, CI A FOST TRASĂ PE MALUL OPUS.
VAI, NE-A TRAS PE SFOARĂ! CE NE FACEM, NENE DIM?
DEOCAMDATĂ TREBUIE SĂ STRIGĂM CÎT PUTEM DE TARE, SĂ-I PREVENIM PE AI NOȘTRI DE PERICOL.
HEEEI, NIC! BLOCAȚI INTRAREA SECREETĂĂ!... PREGĂTIȚI-VĂ DE APĂRAREEE!...
ATENȚIUNEEE!
ÎNCHIDE-ȚI UȘA! VINE BANDITUL!...
AM FĂCUT TOT CE SE PUTEA FACE ÎNTR-O ASEMENEA SITUAȚIE. ACUM NU NE RĂMÎNE DECÎT SĂ AȘTEPTĂM.

(VA URMA)

Redactor șef: MIHAI NEGULESCU. Secretar general de redacție: OVIDIU ZOTTA
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1 Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BAR[illegible]

1 leu
41033

PTTR de către factorii poștali și difuzorii de presă